

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 30 november 2023 *

”Begäran om förhandsavgörande – Asylpolitik – Förordning (EU) nr 604/2013 – Artiklarna 3–5, 17 och 27 – Förordning (EU) nr 603/2013 – Artikel 29 – Förordning (EU) nr 1560/2003 – Bilaga X – Rätt till information för den som ansöker om internationellt skydd – Gemensam broschyr – Personlig intervju – Ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in i en första medlemsstat – Ny ansökan som lämnats in i en andra medlemsstat – Olaglig vistelse i den andra medlemsstaten – Förfarande för återtagande – Åsidosättande av rätten till information – Personlig intervju har inte genomförts – Skydd mot indirekt refolement – Ömsesidigt förtroende – Domstolsprövning av beslutet om överföring – Omfattning – Systematiska brister i asyloffarandet och i mottagningsvillkoren för sökande av internationella skydd har konstaterats föreligga i den anmodade medlemsstaten – Diskretionär bedömning – Risk för åsidosättande av principen om non-refoulement i den anmodade medlemsstaten”

I de förenade målen C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 och C-328/21,

angående fem beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 TFUE, från Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien), av den 29 mars 2021, som inkom till domstolen den 8 april 2021 (mål C-228/21), från Tribunale di Roma (Domstolen i Rom, Italien), av den 12 april 2021, som inkom till domstolen den 22 april 2021 (mål C-254/21), från Tribunale di Firenze (Domstolen i Florens, Italien), av den 29 april 2021, som inkom till domstolen den 10 maj 2021 (mål C-297/21), från Tribunale di Milano (Domstolen i Milano, Italien), av den 14 april 2021, som inkom till domstolen den 17 maj 2021 (mål C-315/21), och från Tribunale di Trieste (Domstolen i Trieste, Italien), av den 2 april 2021, som inkom till domstolen den 26 maj 2021 (mål C-328/21), i målen

Ministero dell’Interno, Dipartimento per le libertà civili e l’immigrazione – Unità Dublino (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

mot

* Rättegångsspråk: italienska.

CZA (C-228/21),

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 och C-328/21),

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordförande A. Prechal, samt domarna F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer
(referent), och M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren C. Di Bella,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 juni 2022

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- XXX.XX, genom C. Favilli och L. Scattoni, *avvocate*,
- GE, genom C. Bove, *avvocata*,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av L. D'Ascia och D.G. Pintus, *avvocati dello Stato*,
- Tysklands regering, genom J. Möller och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud,
- Frankrikes regering, genom A.-L. Desjonquères och J. Illouz, båda i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman, M. de Ree och A. Hanje, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom A. Azéma och C. Cattabriga, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 20 april 2023 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 3.2, 4, 5, 17.1, 18.1, 20.5 och 27 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180. 2013, s. 31) (nedan kallad Dublin III-förordningen) samt av artikel 29 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 603/2013 av den 26 juni 2013 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning nr 604/2013 och för när medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter begär

jämförelser med Eurodacuppgifter för brottsbekämpande ändamål, samt om ändring av förordning (EU) nr 1077/2011 om inrättande av en Europeisk byrå för den operativa förvaltningen av stora it-system inom området frihet, säkerhet och rättvisa (EUT L 181, 2013, s. 1) (nedan kallad Eurodacförordningen) och slutligen av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

- 2 Respektive begäran har framställts i fem olika mål. Den första begäran har framställts i ett mål (C-228/21) mellan å ena sidan Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (ministeriet för inrikes frågor, avdelningen för civila rättigheter och invandring – Dublinenheten, Italien) (nedan kallat inrikesministeriet) och å andra sidan CZA, angående inrikesministeriets beslut att överföra honom till Slovenien till följd av den ansökan om internationellt skydd han lämnat in i Italien. Respektive begäran i de övriga fyra målen (målen C-254/21, C-297/21, C-315/21 och C-328/21) har framställts i tvister mellan å ena sidan DG, XXX.XX, PP och GE – varvid de tre förstnämnda också lämnat in en sådan ansökan om internationellt skydd i Italien medan GE vistats olagligt där – och å andra sidan inrikesministeriet, angående inrikesministeriets beslut att överföra DG till Sverige, XXX.XX och PP till Tyskland och GE till Finland.

Tillämpliga bestämmelser

Skyddsgrundsdirektivet

- 3 Kapitel II i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9) (nedan kallat skyddsgrundsdirektivet) har rubriken ”Bedömning av ansökningar om internationellt skydd”. I detta kapitel ingår bland annat artikel 8 som har rubriken ”Internt skydd” och lyder som följer:

”1. Medlemsstaterna får som ett led i bedömningen av en ansökan om internationellt skydd besluta att en sökande inte är i behov av internationellt skydd om han eller hon i en del av ursprungslandet

- a) inte känner någon välgrundad fruktan för förföljelse eller löper någon verklig risk för att lida allvarlig skada, eller
- b) har tillgång till skydd mot förföljelse eller allvarlig skada enligt definitionen i artikel 7,

och han eller hon på ett säkert och lagligt sätt kan resa till och beviljas rätt till inresa i den delen av landet och rimligen kan förväntas bosätta sig där.

2. Vid prövning av om en sökande känner en välgrundad fruktan för förföljelse eller löper en verklig risk för att lida allvarlig skada, eller har tillgång till skydd mot förföljelse eller allvarlig skada i en del av ursprungslandet i enlighet med punkt 1, ska medlemsstaterna, när de fattar beslut om ansökan, beakta de allmänna omständigheter som råder i den delen av landet och sökandens personliga förhållanden i enlighet med artikel 4. För detta ändamål ska medlemsstaterna se till att exakt och aktuell information inhämtas från relevanta källor, såsom FN:s flyktingkommissariat och Europeiska stödkontoret för asylfrågor.”

- 4 Artikel 15 i skyddsgrundsdirektivet har rubriken ”Allvarlig skada” och återfinns i kapitel V, med rubriken ”Förutsättningar för subsidiärt skydd”. I denna artikel 15 föreskrivs följande:

”Allvarlig skada utgörs av

...

- c) allvarligt och personligt hot mot en civilpersons liv eller lem på grund av urskillningslöst våld i situationer av internationell eller intern väpnad konflikt.”

Dublin III-förordningen

- 5 I skäl 18 och 19 i Dublin III-förordningen anges följande:

”(18) En personlig intervju med sökanden bör hållas för att underlätta fastställandet av vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd. Sökanden bör omedelbart efter det att ansökan om internationellt skydd har lämnats in underrättas om tillämpningen av denna förordning och om att intervjun i syfte att underlätta arbetet med att fastställa ansvarig medlemsstat även ger sökanden möjlighet att lämna information om familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående som befinner sig i medlemsstaterna, för att underlätta den ansvariga medlemsstatens bedömningsprocess.

(19) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter är det viktigt att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i [stadgan]. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.”

- 6 Artikel 3 i den förordningen har rubriken ”Tillgång till förfarandet för prövning av en ansökan om internationellt skydd” och återfinns i kapitel II, med rubriken ”Allmänna principer och garantier”. I artikel 3.1 och 3.2 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som är tillämplig på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.

2. Om ansvarig medlemsstat inte kan fastställas på grundval av kriterierna i denna förordning inte kan fastställas, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in ansvara för prövningen.

Om det är omöjligt att överföra en sökande till den medlemsstat som ursprungligen utsetts som ansvarig på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstaten, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i [stadgan], ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat fortsätta

att undersöka de kriterier som anges i kapitel III för att fastställa huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig.

Om överföringen i enlighet med denna punkt inte kan göras till någon medlemsstat som utsetts på grundval av kriterierna i kapitel III eller till den medlemsstat där ansökan först lämnades in, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig bli ansvarig medlemsstat.”

7 Artikel 4 i nämnda förordning har rubriken ”Rätt till information” och lyder som följer:

”1. Omedelbart efter det att en ansökan om internationellt skydd har lämnats in i den mening som avses i artikel 20.2 i en medlemsstat ska dess behöriga myndigheter underrätta sökanden om tillämpningen av denna förordning, särskilt om

- a) syftena med denna förordning och konsekvenserna av att lämna in en ny ansökan i en annan medlemsstat samt konsekvenserna av att förflytta sig från en medlemsstat till en annan under de skeden när den ansvariga medlemsstaten enligt denna förordning fastställs och ansökan om internationellt skydd prövas,
- b) kriterierna för fastställande av ansvarig medlemsstat, och rangordningen mellan dessa kriterier, de olika stegen i förfarandet, och deras varaktighet, samt att en ansökan om internationellt skydd som har lämnats in i en medlemsstat kan leda till att denna medlemsstat blir ansvarig enligt denna förordning även om detta inte grundar sig på dessa kriterier,
- c) den personliga intervjun enligt artikel 5 och möjligheten att lämna information om närvaron av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående i medlemsstaterna, inklusive på vilket sätt sökanden kan lämna denna information,
- d) möjligheten att överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring och, i tillämpliga fall, ansöka om avbrytande av överföringen,
- e) det faktum att medlemsstaternas behöriga myndigheter kan komma att utbyta uppgifter om honom eller henne i det enda syftet att tillämpa de skyldigheter som följer av denna förordning,
- f) rätten att få åtkomst till uppgifter som rör sökanden och att begära att sådana uppgifter rättas om de är oriktiga eller raderas om de är olagligen behandlade, samt förfarandena för utövande av dessa rättigheter, inklusive kontaktuppgifter till de myndigheter som avses i artikel 35 och till de nationella tillsynsmyndigheter som är ansvariga att pröva frågor om skydd av personuppgifter.

2. Den information som avses i punkt 1 ska tillhandahållas sökanden skriftligt, på ett språk denne förstår eller rimligen kan förväntas förstå. Medlemsstaterna ska använda sig av den gemensamma broschyr som utarbetats för ändamålet i enlighet med punkt 3.

Om det är nödvändigt för att sökanden ska kunna ta till sig informationen, ska den även tillhandahållas muntligen, till exempel i samband med den personliga intervju som avses i artikel 5.

3. [Europeiska kommissionen] ska genom genomförandeakter utarbeta en gemensam broschyr samt en särskild broschyr för ensamkommande barn som innehåller åtminstone den information

som avses i punkt 1 i denna artikel. Denna gemensamma broschyr ska även innehålla information om tillämpningen av [Eurodacförordningen] och särskilt i vilket syfte en sökandes uppgifter kan komma att behandlas inom Eurodac. Den gemensamma broschyren ska utformas på ett sådant sätt att den möjliggör för medlemsstaterna att komplettera den med ytterligare medlemsstatsspecifik information. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2 i denna förordning.”

8 Artikel 5 i samma förordning har rubriken ”Personlig intervju” och lyder som följer:

”1. I syfte att underlätta förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska den fastställande medlemsstaten genomföra en personlig intervju med sökanden. Intervjun ska också ge sökanden möjlighet att ta till sig den information som denne tillhandahållits i enlighet med artikel 4.

2. Den personliga intervjun behöver inte genomföras om

a) sökanden har avvikit, eller

b) sökanden efter att ha mottagit den information som avses i artikel 4 redan har tillhandahållit den information som är relevant för att fastställa ansvarig medlemsstat på annat sätt. Den medlemsstat som avstår från att genomföra intervjun ska ge sökanden möjlighet att lägga fram all ytterligare information som är relevant för att fastställandet av ansvarig medlemsstat ska kunna utföras korrekt, innan beslut fattas om att överföra sökanden till den ansvariga medlemsstaten i enlighet med artikel 26.1.

3. Den personliga intervjun ska äga rum inom skälig tid och, under alla omständigheter, innan något beslut har fattats om att överföra sökanden till den ansvariga medlemsstaten i enlighet med artikel 26.1.

4. Den personliga intervjun ska genomföras på ett språk som sökanden förstår eller rimligen kan förväntas förstå och på vilket han eller hon kan kommunicera. Om så behövs ska medlemsstaterna anlita en tolk som kan säkerställa en fungerande kommunikation mellan sökanden och den person som genomför den personliga intervjun.

5. Den personliga intervjun ska genomföras under förhållanden som säkerställer tillbörlig konfidentialitet. Den ska utföras av en person som har behörighet enligt nationell rätt.

6. Den medlemsstat som genomför den personliga intervjun ska göra en skriftlig sammanfattning som åtminstone ska innehålla de viktigaste uppgifter som sökanden har lämnat vid intervjun. Denna sammanfattning kan göras i form av en rapport eller ett standardformulär. Medlemsstaten ska se till att sökanden och/eller den juridiska rådgivaren eller annan rådgivare som företräder sökanden i god tid får tillgång till sammanfattningen.”

9 I artikel 7.3 i Dublin III-förordningen föreskrivs följande:

”Vid tillämpningen av kriterierna i artiklarna 8, 10 och 16 ska medlemsstaterna beakta alla tillgängliga bevis angående närvaron på en medlemsstats territorium av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående till sökanden, på villkor att dessa bevis läggs fram innan en annan medlemsstat samtycker till att överta eller återta den berörda personen i enlighet med artiklarna 22 respektive 25 och att sökandens tidigare ansökningar om internationellt skydd ännu inte blivit föremål för ett första beslut i sak.”

10 Artikel 17 i förordningen har rubriken ”Diskretionär bedömning”. I artikel 17.1 anges följande:

”Genom undantag från artikel 3.1 får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning.

Den medlemsstat som beslutar att pröva en ansökan om internationellt skydd enligt denna punkt ska bli ansvarig medlemsstat och ska påta sig de skyldigheter som följer av detta ansvar. I tillämpliga fall ska denna medlemsstat, genom det elektroniska kommunikationsnätet ’DubliNet’ som inrättats genom artikel 18 i [kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i någon medlemsstat förordning (EUT L 222, 2003, s. 3)], underrätta den tidigare ansvariga medlemsstaten, den medlemsstat som genomför ett förfarande för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig eller den medlemsstat som har mottagit en framställan om övertagande eller återtagande.

Den medlemsstat som blir ansvarig enligt denna punkt ska omedelbart ange detta i Eurodac i enlighet med förordning (EU) nr 603/2013 genom att föra in det datum när beslutet att pröva ansökan fattades.”

11 Artikel 18 i nämnda förordning, med rubriken ”Den ansvariga medlemsstatens skyldigheter”, har följande lydelse:

”1. Den ansvariga medlemsstaten ska vara skyldig att

- a) på de villkor som anges i artiklarna 21, 22 och 29 överta en sökande som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat,
- b) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en sökande vars ansökan är under prövning och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,
- c) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har återkallat en ansökan under prövning och lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,
- d) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd.

2. Den ansvariga medlemsstaten ska i de situationer som avses i punkt 1 a och b pröva eller slutföra prövningen av den ansökan om internationellt skydd som den sökande lämnat in.

I de fall som omfattas av punkt 1 c ska den ansvariga medlemsstaten, om den hade beslutat att avbryta prövningen av en ansökan efter det att den dragits tillbaka av den sökande före avgörande i sak i första instans, säkerställa att den sökande har rätt att begära att prövningen av hans eller hennes ansökan slutförs eller rätt att lämna in en ny ansökan om internationellt skydd, som inte ska behandlas som en efterföljande ansökan enligt [Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och

återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60) (nedan kallat förfarandedirektivet)]. I dessa fall ska medlemsstaterna säkerställa att prövningen av ansökan slutförs.

I de fall som omfattas av punkt 1 d ska den ansvariga medlemsstaten, om ansökan endast har avslagits i första instans, säkerställa att den berörda personen har eller har haft tillgång till ett effektivt rättsmedel, i enlighet med artikel 46 i [förfarandedirektivet].”

12 I artikel 19 i samma förordning, med rubriken ”Answarets upphörande”, föreskrivs följande:

”1. Om en medlemsstat utfärdar uppehållstillstånd till sökanden, ska de skyldigheter som anges i artikel 18.1 överföras till den medlemsstaten.

2. De skyldigheter som anges i artikel 18.1 ska upphöra om den ansvariga medlemsstaten, när den anmodas att överta eller återta en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d, kan konstatera att den berörda personen har lämnat medlemsstaternas territorium under minst tre månader, om han eller hon inte har ett giltigt uppehållstillstånd som utfärdats av den ansvariga medlemsstaten.

En ansökan som lämnas in efter en period av frånvaro som avses i första stycket ska betraktas som en ny ansökan, som ger upphov till ett nytt förfarande för fastställande av ansvarig medlemsstat.

3. De skyldigheter som anges i artikel 18.1 c och d ska upphöra om den ansvariga medlemsstaten, efter att ha blivit anmodad att ta tillbaka en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d, kan konstatera att den berörda personen har lämnat medlemsstaternas territorium i enlighet med ett beslut om återsändande eller ett avlägsnandebeslut som medlemsstaten fattat efter det att ansökan återkallats eller avslagits.

En ansökan som lämnas in efter det att ett avlägsnandebeslut har verkställts ska betraktas som en ny ansökan, som ger upphov till ett nytt förfarande för fastställande av ansvarig medlemsstat.”

13 I artikel 20 i Dublin III-förordningen, som har rubriken ”Inledande av förfarandet” och återfinns i avdelning I med rubriken ”Inledande av förfarandet” i kapitel VI som i sin tur har rubriken ”Förfarande för övertagande och återtagande”, föreskrivs följande:

”1. Förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska inledas när en ansökan om internationellt skydd första gången lämnas in i en medlemsstat.

2. En ansökan om internationellt skydd ska anses inlämnad vid den tidpunkt då en formell ansökan från den sökande eller en rapport från myndigheterna inkom till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten. Om ansökan inte är skriftlig, bör rapporten upprättas så snart som möjligt efter avsiktsförklaringen.

...

5. En sökande som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd eller som där har lämnat in en ansökan om internationellt skydd efter att ha återkallat sin första ansökan som lämnats in i en annan medlemsstat under förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat, ska återtas av den medlemsstat där den ansökan om internationellt skydd först lämnades in, enligt villkoren i artiklarna 23, 24, 25 och 29, i syfte att avsluta förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat.

...”

- 14 I artikel 21 i förordningen, med rubriken ”Framställan om övertagande”, föreskrivs följande i punkt 1 första stycket:

”Om en medlemsstat som har mottagit en ansökan om internationellt skydd bedömer att en annan medlemsstat ska ansvara för prövningen av denna ansökan, får den förstnämnda medlemsstaten så snart som möjligt och i vart fall inom tre månader från det att asylansökan lämnades in enligt artikel 20.2 anmoda den senare medlemsstaten att överta sökanden.”

- 15 I artikel 23 i nämnda förordning, med rubriken ”Framställan om återtagande om en ny ansökan har lämnats in i den anmodande medlemsstaten”, föreskrivs följande:

”1. Om en medlemsstat inom vars territorium en person som avses i artikel 18.1 b, c eller d vistas utan uppehållstillstånd och där någon ny ansökan om internationellt skydd inte har lämnats in, anser att en annan medlemsstat ska ha ansvaret enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den medlemsstaten att återta den personen.

...

3. Om framställan om återtagande inte görs inom de tidsperioder som anges i punkt 2 ska ansvaret för prövningen av ansökan om internationellt skydd åligga den medlemsstat där den nya ansökan lämnades in.”

- 16 Artikel 24 i samma förordning har rubriken ”Framställan om återtagande om en ny ansökan inte har lämnats in i den anmodande medlemsstaten”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Om en medlemsstat inom vars territorium en person som avses i artikel 18.1 b, c eller d vistas utan uppehållstillstånd och där någon ny ansökan om internationellt skydd inte har lämnats in, anser att en annan medlemsstat ska ha ansvaret enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den medlemsstaten att återta den personen.”

- 17 Artikel 26 i Dublin III-förordningen, med rubriken ”Meddelande av ett beslut om överföring”, ingår i förordningens avdelning IV med rubriken ”Rättssäkerhetsgarantier” i kapitel VI. Denna artikel 26 har följande lydelse:

”1. Om den anmodade medlemsstaten samtycker till att överta eller återta en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska den anmodande medlemsstaten meddela den berörda personen beslutet att överföra honom eller henne till den ansvariga medlemsstaten och, i tillämpliga fall, om beslutet att inte pröva hans eller hennes ansökan om internationellt skydd. Om den berörda personen företräds av en juridisk eller annan rådgivare kan medlemsstaten välja att meddela beslutet till en sådan juridisk eller annan rådgivare i stället för till den berörda personen och, i tillämpliga fall, underrätta den berörda personen om beslutet.

2. Det beslut som avses i punkt 1 ska omfatta information om tillgängliga rättsmedel, vilket i tillämpliga fall inbegriper rätten att ansöka om suspensiv verkan, och om de tidsfrister som gäller för utnyttjande av sådana rättsmedel och för genomförandet av överföringen och ska vid behov innehålla information om den plats och den dag på vilken den berörda personen ska infinna sig, om den personen beger sig till den ansvariga medlemsstaten på egen hand.

Medlemsstaterna ska säkerställa att uppgifter om personer eller enheter som kan tillhandahålla rättsligt bistånd till den berörda personen lämnas till den berörda personen tillsammans med det beslut som avses i punkt 1, om de uppgifterna inte redan har tillhandahållits.

3. Om den berörda personen inte biträds eller företräds av en juridisk eller annan rådgivare ska medlemsstaten informera honom eller henne om de viktigaste delarna av beslutet, som alltid ska omfatta information om tillgängliga rättsmedel och de tidsfrister som gäller för utnyttjande av sådana rättsmedel på ett språk som den berörda personen förstår eller rimligen kan förväntas förstå.”

- 18 Artikel 27 i denna förordning har rubriken ”Rättsmedel” och återfinns i samma avdelning IV. I artikel 27.1 föreskrivs följande:

”En sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller det beslut om överföring.”

- 19 Artikel 29 i nämnda förordning har rubriken ”Närmare bestämmelser och tidsfrister” och ingår i avdelning VI med rubriken ”Överföringar” i förordningens kapitel VI. I punkt 2 i den artikeln föreskrivs följande:

”Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten. Denna tidsfrist får förlängas till högst ett år om överföringen inte kunnat utföras på grund av att den berörda personen varit frihetsberövad, eller till högst 18 månader om den berörda personen håller sig undan.”

Förfarandedirektivet

- 20 Kapitel II i förfarandedirektivet har rubriken ”Grundläggande principer och garantier” och innehåller bland annat artikel 9. Nämnda artikel har rubriken ”Rätt att stanna kvar i medlemsstaten under prövningen av ansökan”. I artikel 9.3 föreskrivs följande:

”En medlemsstat får utlämna en sökande till ett tredjeland i enlighet med punkt 2 endast om de behöriga myndigheterna är säkra på att ett utlämningsbeslut inte kommer att resultera i direkt eller indirekt *refoulement* i strid med den medlemsstatens internationella och unionsrättsliga åtaganden.”

- 21 Artikel 14 i förfarandedirektivet har rubriken ”Personlig intervju” och lyder som följer:

”1. Innan den beslutande myndigheten fattar något beslut ska sökanden ges tillfälle att höras om sin ansökan om internationellt skydd av en person som är behörig att genomföra en sådan intervju enligt nationell rätt. Intervjuer om innehållet i en ansökan om internationellt skydd ska genomföras av personal vid den beslutande myndigheten. Denna punkt ska inte påverka tillämpningen av artikel 42.2 b.

Om ett stort antal tredjelandsmedborgare eller statslösa personer samtidigt ansöker om internationellt skydd, vilket gör det praktiskt omöjligt för den beslutande myndigheten att i tid genomföra intervjuer om innehållet i varje ansökan, får medlemsstaterna besluta att personalen vid en annan myndighet tillfälligt engageras för att genomföra sådana intervjuer. I sådana fall ska personalen vid den andra myndigheten på förhand erhålla relevant fortbildning ...

...

2. Den personliga intervjun om innehållet i ansökan behöver inte genomföras om
 - a) den beslutande myndigheten kan fatta ett positivt beslut om flyktingstatus på grundval av tillgänglig bevisning, eller
 - b) den beslutande myndigheten anser att sökanden inte bör eller kan höras på grund av varaktiga omständigheter som ligger utanför hans eller hennes kontroll. Om oklarhet råder ska den beslutande myndigheten anlita en medicinsk yrkesutövare för att fastställa om tillståndet som gör att sökanden inte bör eller kan höras är övergående eller varaktigt.

Om en personlig intervju inte genomförs i enlighet med led b eller, i förekommande fall, med en person i beroendeställning, ska skäligen ansträngningar göras för att ge sökanden eller personen i beroendeställning möjlighet att lämna ytterligare upplysningar.

3. Även om någon personlig intervju som avses i denna artikel inte har genomförts, ska den beslutande myndigheten kunna fatta beslut om en ansökan om internationellt skydd.
4. Även om någon personlig intervju enligt punkt 2 b inte har genomförts, ska detta inte påverka den beslutande myndighetens beslut i negativ riktning.
5. Oberoende av artikel 28.1 får medlemsstaterna när de fattar beslut om en ansökan om internationellt skydd beakta att sökanden inte har infunnit sig för en personlig intervju, såvida inte han eller hon haft godtagbara skäl för att inte infinna sig.”

22 Artikel 15 i direktivet har rubriken ”Krav på den personliga intervjun” och lyder som följer:

- ”1. En personlig intervju ska normalt äga rum utan att familjemedlemmar är närvarande såvida inte den beslutande myndigheten finner det nödvändigt för en korrekt prövning att andra familjemedlemmar är närvarande.
2. En personlig intervju ska genomföras under förhållanden som säkerställer tillbörlig konfidentialitet.
3. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att se till att personliga intervjuer genomförs under sådana förhållanden att sökandena kan lägga fram skälen för sina ansökningar på ett heltäckande sätt. Medlemsstaterna ska därför
 - a) se till att den person som genomför intervjun har den kompetens som krävs för att kunna beakta de personliga och allmänna omständigheter som ligger bakom ansökan, inklusive sökandens kulturella ursprung, kön, sexuell läggning, könsidentitet eller utsatta ställning,
 - b) om möjligt ordna så att intervjun med sökanden genomförs av en person av samma kön, om sökanden så begär, såvida inte den beslutande myndigheten har skäl att anta att en sådan begäran grundar sig på omständigheter utan koppling till sökandens eventuella svårigheter att på ett uttömmande sätt lägga fram grunderna för sin ansökan,

- c) utse en tolk som kan säkerställa en fungerande kommunikation mellan sökanden och den person som genomför intervjun; kommunikationen ska äga rum på det språk som sökanden föredrar, såvida det inte finns något annat språk som han eller hon förstår och som han eller hon kan kommunicera tydligt på; när det är möjligt ska medlemsstaterna tillhandahålla en tolk av samma kön som sökanden, om sökanden så begär, såvida inte den beslutande myndigheten har skäl att anta att en sådan begäran grundar sig på omständigheter utan koppling till sökandens eventuella svårigheter att på ett uttömmande sätt lägga fram grunderna för sin ansökan,
- d) se till att den som intervjuar en person som ansökt om internationellt skydd om innehållet i ansökan inte bär militär eller brottsbekämpande myndigheters uniform,
- e) se till att intervjuer med underåriga genomförs på ett barntillvänt sätt.

4. Medlemsstaterna får fastställa regler för tredje parts närvaro vid den personliga intervjun.”

23 Kapitel III i nämnda direktiv har rubriken ”Förfaranden i första instans” och innehåller artiklarna 31–43.

24 Artikel 33 i samma direktiv har rubriken ”Ansökningar som inte kan tas upp till prövning”. I artikel 33.2 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får anse att en ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning endast om

a) en annan medlemsstat har beviljat internationellt skydd,

...”

25 Artikel 34 i förfarandedirektivet har rubriken ”Särskilda bestämmelser om intervjuer för att avgöra om ansökan ska upptas till prövning”. I punkt 1 första stycket i den artikeln föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska ge sökande möjligheten att lägga fram sina synpunkter på tillämpningen av de grunder som avses i artikel 33 på de särskilda omständigheterna i hans eller hennes fall, innan den beslutande myndigheten beslutar huruvida ansökan om internationellt skydd ska tas upp till prövning eller inte. Medlemsstaterna ska därför genomföra en personlig intervju för att avgöra om ansökan ska upptas till prövning. Om medlemsstaterna vill avvika från denna regel i samband med en efterföljande ansökan, får detta endast ske med stöd av artikel 42.”

Eurodacförordningen

26 Artikel 2.1 i Eurodacförordningen har följande lydelse:

”I denna förordning avses med

...

b) *ursprungsmedlemsstat*:

...

iii) i fråga om en person som omfattas av artikel 17.1, den medlemsstat som överför personuppgifterna till det centrala systemet och erhåller resultatet av jämförelsen.

...”

27 I artikel 3.1 i denna förordning stadgas följande:

”Eurodac ska bestå av

a) en central databas för fingeravtryck (nedan kallat det centrala systemet) ...

...”

28 I artikel 17.1 i nämnda förordning anges följande:

”En medlemsstat får, för att kontrollera om en tredjelandsmedborgare eller statslös person som befunnits uppehålla sig olagligen på dess territorium tidigare har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat, till det centrala systemet överföra uppgifter om fingeravtryck som den har tagit av varje sådan tredjelandsmedborgare eller statslös person som är 14 år eller äldre, tillsammans med det referensnummer som används av den medlemsstaten.

Det finns i allmänhet anledning att kontrollera om tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen tidigare har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat om

a) tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen förklarar sig ha lämnat in en ansökan om internationellt skydd men inte anger i vilken medlemsstat ansökan har lämnats in,

b) tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen inte ansöker om internationellt skydd men motsätter sig att skickas tillbaka till sitt ursprungsland genom att åberopa att han eller hon skulle råka i fara, eller

c) tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen på annat sätt försöker förhindra att han eller hon avlägsnas genom att vägra att samarbeta för att fastställa sin identitet, särskilt genom att underlåta att visa identitetshandlingar eller genom att visa falska identitetshandlingar.”

29 I artikel 29 i samma förordning, med rubriken ”Den registrerades rättigheter”, föreskrivs följande:

”1. En person som omfattas av artikel ... 17.1 ska av ursprungsmedlemsstaten skriftligen och där så är nödvändigt muntligen informeras av ursprungsmedlemsstaten om följande, på ett språk som han eller hon förstår eller rimligen kan förväntas förstå:

...

b) Ändamålen med behandlingen av uppgifterna i Eurodac, inklusive en redogörelse för målen för [Dublin III-förordningen] i enlighet med artikel 4 i den förordningen och en förklaring i begriplig form, uttryckt med ett klart och tydligt språk, om att medlemsstaterna och Europol kan få åtkomst till Eurodac för brottsbekämpande ändamål.

...

2. ...

När det gäller en person som omfattas av artikel 17.1 ska den information som avses i punkt 1 den här artikeln inte ges senare än vid den tidpunkt då de uppgifter som rör honom eller henne överförs till det centrala systemet. Den skyldigheten ska inte gälla där det visar sig omöjligt eller skulle innebära en orimligt stor ansträngning att ge sådan information.

...

3. En gemensam broschyr, som ska innehålla minst de uppgifter som avses i punkt 1 i den här artikeln samt de som avses i artikel 4.1 i [Dublin III-förordningen], ska utarbetas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 44.2 i den förordningen.

Broschyren ska vara tydlig och lättbegriplig och avfattad på ett språk som den berörda personen förstår eller rimligen kan förväntas förstå.

Broschyren ska utformas på ett sådant sätt att medlemsstaterna kan komplettera den med ytterligare medlemsstatsspecifik information. Denna medlemsstatsspecifika information ska omfatta åtminstone information om den registrerades rättigheter och möjligheten att få hjälp från nationella tillsynsmyndigheter samt kontaktuppgifter till den registeransvarige och de nationella tillsynsmyndigheterna.

...”

30 Artikel 37 i Eurodacförordningen har rubriken ”Skadeståndsskyldighet” och lyder som följer:

”1. Varje person eller medlemsstat som har lidit skada till följd av en olaglig behandling eller av något annat handlande som är oförenligt med denna förordning har rätt till ersättning av den medlemsstat som är ansvarig för den uppkomna skadan. Den medlemsstaten ska helt eller delvis befrias från detta ansvar om den bevisar att den inte är ansvarig för den händelse som vållade skadan.

...

3. Skadeståndsanspråk mot en medlemsstat för skador som avses i punkterna 1 och 2 ska regleras genom den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som är svarande.”

Förordning nr 1560/2003

31 Artikel 16a i förordning nr 1560/2003, i dess lydelse enligt kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 118/2014 av den 30 januari 2014 (EUT L 39, 2014, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1560/2003) har rubriken ”Informationsbroschyr för personer som har ansökt om internationellt skydd” och lyder som följer:

”1. En gemensam broschyr med information till alla som ansöker om internationellt skydd rörande bestämmelserna i [Dublin III-förordningen] och tillämpningen av [Eurodacförordningen] finns i bilaga X.

...

4. Information för tredjelandssmedborgare eller statslösa personer som hittas och vistas olagligt i en medlemsstat finns i bilaga XIII.”

- 32 Såsom föreskrivs i nämnda artikel 16a.1 innehåller bilaga X till förordning nr 1560/2003 en mall till den gemensamma broschyr som avses i artikel 4.2 och 4.3 i Dublin III-förordningen och artikel 29.3 i Eurodacförordningen (nedan kallad den gemensamma broschyren). Del A i denna bilaga har rubriken ”Information om Dublinförordningen för personer som ansöker om internationellt skydd enligt artikel 4 i [Dublin III-förordningen]” och innehåller ett antal förklaringar om förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat och dess konkreta tillämpning. Nämnda del A innehåller vidare förklaringar om tillämpningen av Eurodacförordningen, information om den berörda personens rättigheter samt olika rekommendationer och frågor som är riktade till honom eller henne och som syftar till att detta förfarande ska fungera väl. I den sista delen av del A finns en ruta och en därtill hörande fotnot som har följande lydelse:

”Om vi anser att [en annan medlemsstat] kan ansvara för att pröva ansökan kommer du att få mer information om detta förfarande och hur det påverkar dig och dina rättigheter⁽¹⁾.”

...

⁽¹⁾ Informationen finns i del B i denna bilaga.”

- 33 Del B i bilaga X har rubriken ”Dublinförfarandet – Information till sökande av internationellt skydd som befinner sig i ett Dublinförfarande i enlighet med artikel 4 i [Dublin III-förordningen]” och innehåller mallen till den gemensamma broschyr som ska överlämnas till den berörda personen om de behöriga nationella myndigheterna har skäl att anta att en annan medlemsstat kan vara ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd. Den innehåller mer specifika förklaringar om vilket förfarande som är tillämpligt i detta fall och, även där, information om den berörda personens rättigheter och olika rekommendationer och frågor som är riktade till honom eller henne och som syftar till att detta förfarande ska fungera väl. I denna del B anges följande, jämte en anmärkning:

”– Dina fingeravtryck togs i [en annan medlemsstat] (och lagras i en europeisk databas som heter Eurodac ⁽¹⁾).

...

⁽¹⁾ Mer information om Eurodac finns i del A i avsnittet ’*Varför behöver jag lämna fingeravtryck?*’.”

- 34 I bilaga XIII till förordning nr 1560/2003 anges en mall för ”Information för tredjelandssmedborgare eller statslösa personer som befunnits olagligt i en medlemsstat i enlighet med artikel 29.3 i [Eurodacförordningen]”. Denna bilaga innehåller bland annat följande uppgifter och följande anmärkning:

”Om det visar sig att du vistas olagligt i [en medlemsstat] ..., kan myndigheterna ta dina fingeravtryck och överföra dem till en databas över fingeravtryck som heter Eurodac. Detta görs endast för att se om du redan har ansökt om asyl. Dina fingeravtryck lagras inte i Eurodac-databasen men om du redan har ansökt om asyl i [en annan medlemsstat], kan du skickas tillbaka till det landet.

...

Om våra myndigheter anser att du kan ha ansökt om internationellt skydd i [en annan medlemsstat] som skulle kunna ansvara för att pröva ansökan, kommer du att få mer information om det förfarande som följer och hur det påverkar dig och dina rättigheter ⁽²⁾.

...

⁽²⁾ Informationen finns i del B i bilaga X.”

Målen vid de nationella domstolarna och tolkningsfrågorna

Mål C-228/21

- 35 CZA har ansökt om internationellt skydd i Italien. Efter en kontroll framställde Republiken Italien en begäran om återtagande enligt artikel 18.1 b i Dublin III-förordningen till Republiken Slovenien, den medlemsstat där CZA tidigare hade lämnat in en första ansökan om internationellt skydd. Begäran om återtagande godtogs den 16 april 2018.
- 36 CZA överklagade beslutet om överföring av honom till Tribunale di Catanzaro (Domstolen i Catanzaro, Italien), som upphävde detta beslut med motiveringen att informationsskyldigheten i artikel 4 i Dublin III-förordningen inte hade iakttagits.
- 37 Inrikesministeriet överklagade detta beslut till Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien), som är hänskjutande domstol i mål C-228/21, och gjorde gällande att artikel 4 i Dublin III-förordningen hade tillämpats felaktigt.
- 38 Mot denna bakgrund beslutade Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen) att förklara målet vilande och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:
- ”1) Ska artikel 4 i [Dublin III-förordningen] tolkas så, att ett överklagande, i den mening som avses i artikel 27 i [denna förordning], mot ett överföringsbeslut som en medlemsstat har antagit i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 26 i förordningen och på grundval av den återtagandeskyldighet som avses i artikel 18.1 b i samma förordning, kan avse enbart det faktum att den stat som har antagit överföringsbeslutet inte har tillhandahållit den informationsbroschyr som avses i artikel 4.2 i [Dublin III-förordningen]?
- 2) Ska artikel 27 i [Dublin III-förordningen], jämförd med skäl 18 och 19 samt artikel 4 i samma förordning, tolkas så, att ett effektivt rättsmedel vid ett konstaterat åsidosättande av skyldigheterna enligt artikel 4 [i nämnda förordning] innebär att rätten ska besluta om giltigförklaring av överföringsbeslutet?
- 3) Om fråga 2 besvaras nekande önskas svar på om artikel 27 i [Dublin III-förordningen], jämförd med skäl 18 och 19 samt artikel 4 i nämnda förordning, ska tolkas så, att ett effektivt rättsmedel vid ett konstaterat åsidosättande av skyldigheterna i artikel 4 innebär att rätten ska pröva överträdelsens betydelse mot bakgrund av de omständigheter som klaganden har gjort gällande och gör det möjligt att fastställa överföringsbeslutet i samtliga fall då skäl saknas till att fatta ett överföringsbeslut med annat innehåll?”

Mål C-254/21

- 39 DG, som påstår sig vara afghansk medborgare, lämnade in en ansökan om internationellt skydd i Sverige; den ansökan har avslogs slutgiltigt.
- 40 Därefter begav sig DG till Italien där han lämnade in en andra ansökan om internationellt skydd. Efter en kontroll i Eurodacdatabasen vände sig Republiken Italien till Konungariket Sverige för återtagande i enlighet med artikel 18 d i Dublin III-förordningen, vilket sistnämnda medlemsstat godtog och vilket ledde till att Republiken Italien antog ett beslut om överföring.
- 41 DG överklagade överföringsbeslutet till Tribunale di Roma (Domstolen i Rom, Italien), som är hänskjutande domstol i mål C-254/21, och gjorde gällande åsidosättande av artikel 4 i stadgan och artikel 17.1 i Dublin III-förordningen.
- 42 Enligt DG avslog Konungariket Sverige hans ansökan om internationellt skydd utan att ta hänsyn till den allmänna situationen med urskillningslöst våld som råder i Afghanistan. Republiken Italiens beslut om överföring strider mot artikel 4 i stadgan på grund av den risk för ”indirekt refolement” som beslutet utsätter DG för, i så måtto att beslutet kan leda till att Konungariket Sverige utvisar honom till Afghanistan, som är ett tredjeland där DG anser sig riskera att utsättas för omänsklig och förnedrande behandling. DG har därför begärt att den hänskjutande domstolen ska förklara Republiken Italien ansvarig för prövningen av hans ansökan om internationellt skydd enligt artikel 17.1 i Dublin III-förordningen.
- 43 Inrikesministeriet har bestritt denna begäran. Ansökan om internationellt skydd ska prövas av en enda medlemsstat, i förevarande fall Konungariket Sverige. Artikel 17.1 i Dublin III-förordningen har en räckvidd som är begränsad till fall av familjeåterförening eller fall som motiveras av humanitära och särskilt ömmande skäl.
- 44 Det var mot denna bakgrund som Tribunale di Roma (Domstolen i Rom) beslutade att förklara målet vilande och att ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:
- ”1) Medför rätten till ett effektivt rättsmedel i artikel 47 i [stadgan] att artiklarna 4 och 19 i stadgan, under de omständigheter som föreligger i det nationella målet, också ska innefatta skydd mot risken för indirekt refolement till följd av överföring till en EU-medlemsstat som inte har några systematiska brister i den mening som avses i artikel 3.2 i [Dublin III-förordningen] (om det inte finns andra ansvariga medlemsstater på grundval av de kriterier som anges i kapitel III och IV) och som redan har prövat och avslagit den första ansökan om internationellt skydd?
- 2) Ska domstolen i den medlemsstat som den andra ansökan om internationellt skydd lämnats in i, vilken har att pröva ett överklagande enligt artikel 27 i [Dublin III-förordningen] och således är behörig att bedöma överföringen inom unionen men inte att avgöra ansökan om internationellt skydd, anse att det föreligger en risk för indirekt refolement till ett tredjeland, när den medlemsstat i vilken den första ansökan om internationellt skydd lämnats in har gjort en annan bedömning av begreppet ’internt skydd’ i den mening som avses i artikel 8 i [direktiv 2011/95]?

- 3) Är bedömningen av [risken för] indirekt refolement, till följd av att två medlemsstater har gjort olika tolkningar av behovet av 'internt skydd', förenlig med artikel 3.1 ... i [Dublin III-förordningen] och med det generella förbudet mot att låta tredjelandsmedborgare bestämma vilken [medlemsstat] som ansökan om internationellt skydd ska lämnas in i?
- 4) Vid jakande svar på ovanstående frågor önskas svar på följande:
- Innebär en bedömning att det föreligger en [risk för] indirekt refolement, vilken görs av domstolen i den stat där sökanden har lämnat in den andra ansökan om internationellt skydd, efter det att den första ansökan avslagits, att artikel 17.1 i [Dublin III-förordningen], benämnd 'diskretionär bedömning', ska tillämpas?
 - Vilka kriterier ska den domstol vid vilken ett rättsmedel [enligt] artikel 27 i [Dublin III-förordningen] utnyttjats tillämpa för att kunna bedöma risken för indirekt refolement, utöver dem som anges i kapitel III och IV, med hänsyn tagen till att en sådan risk redan har utslutits av det land som prövade den första ansökan om internationellt skydd?"

Mål C-297/21

- 45 XXX.XX, som påstår sig vara afghansk medborgare, lämnade in en ansökan om internationellt skydd i Tyskland. Ansökan avslogs slutgiltigt och följdes av ett avlägsnandebeslut som nu vunnit laga kraft.
- 46 XXX.XX reste sedan till Italien där han lämnade in en andra ansökan om internationellt skydd. Efter en kontroll i Eurodacdatabasen vände sig Republiken Italien till Förbundsrepubliken Tyskland med en begäran om återtagande enligt artikel 18 d i Dublin III-förordningen, vilken sistnämnda medlemsstat godtog och vilket ledde till att Republiken Italien antog ett beslut om överföring.
- 47 XXX.XX överklagade överföringsbeslutet till Tribunale di Firenze (Domstolen i Florens, Italien), som är hänskjutande domstol i mål C-297/21, och gjorde gällande åsidosättande av artikel 4 i stadgan och artikel 3.2 och artikel 17.1 i Dublin III-förordningen.
- 48 Enligt XXX.XX avslog Republiken Italien hans ansökan utan att ta hänsyn till den allmänna situationen med urskillningslöst våld som råder i Afghanistan. Nämnda överföringsbeslut strider mot artikel 4 i stadgan på grund av den risk för "indirekt refolement" som beslutet utsätter XXX.XX för, i så måtto att det kan leda till att Förbundsrepubliken Tyskland utvisar honom till Afghanistan. XXX.XX har följaktligen begärt att den hänskjutande domstolen ska ogiltigförklara det beslut om överföring som han är föremål för och tillämpa artikel 17.1 i Dublin III-förordningen till förmån för honom.
- 49 Inrikesministeriet har bestritt denna begäran. Ansökan om internationellt skydd kan endast prövas av en enda medlemsstat, i förevarande fall Förbundsrepubliken Tyskland. Syftet med det förfarande som inleds genom ett överklagande av ett överföringsbeslut som fattats med stöd av artikel 18 i Dublin III-förordningen är inte att på nytt bedöma den risk som en eventuell "refolement" till ursprungslandet är förenad med, utan att bedöma lagenligheten av beslutet om överföring till Tyskland, varvid det ska preciseras att denna medlemsstat är skyldig att iakttäta det absoluta förbudet mot att återsända XXX.XX till ett tredjeland där han riskerar att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling.

50 Mot denna bakgrund beslutade Tribunale di Firenze (Domstolen i Florens) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:

- ”1) I första hand ställs följande fråga: Ska artikel 17.1 i [Dublin III-förordningen], i enlighet med artiklarna 19 och 47 i [stadgan] och artikel 27 i [samma förordning], tolkas så, att domstolen i den medlemsstat som har att pröva ett överklagande av [inrikesministeriets] beslut får slå fast att det är den stat som ska verkställa överföringen på grundval av artikel 18.1 d [i nämnda förordning] som är ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd, om det konstateras att det i den ansvariga medlemsstaten föreligger en risk för åsidosättande av principen om non-refoulement genom utvisning av sökanden till dennes ursprungsland, där han eller hon skulle riskera att dödas eller utsättas för omänsklig och förnedrande behandling?
- 2) I andra hand ställs följande fråga: Ska artikel 3.2 i [Dublin III-förordningen], i enlighet med artiklarna 19 och 47 i [stadgan] och artikel 27 i [samma förordning], tolkas så, att domstolen får slå fast att det är den stat som ska verkställa överföringen i enlighet med artikel 18.1 d i nämnda förordning som är ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd, om det har konstaterats
- a) att det i den ansvariga medlemsstaten föreligger en risk för åsidosättande av principen om non-refoulement genom utvisning av sökanden till dennes ursprungsland, där han eller hon skulle riskera att dödas eller utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling,
 - b) att det inte går att verkställa överföringen till någon annan stat som har utsetts på grundval av kriterierna i kapitel III i [Dublin III-förordningen]?”

Mål C-315/21

- 51 PP, som är född i Pakistan, lämnade in en ansökan om internationellt skydd i Tyskland.
- 52 PP reste sedan till Italien där han lämnade in en andra ansökan om internationellt skydd. Efter en kontroll i Eurodacdatabasen vände sig Republiken Italien till Förbundsrepubliken Tyskland med en begäran om återtagande enligt artikel 18 b i Dublin III-förordningen, vilken sistnämnda medlemsstat godtog med stöd av artikel 18.1 d i samma förordning och vilket i sin tur ledde till att Republiken Italien antog ett beslut om överföring.
- 53 PP väckte talan om ogiltigförklaring av överföringsbeslutet vid Tribunale di Milano (Domstolen i Milano, Italien), som är hänskjutande domstol i mål C-315/21. Han åberopade härvid dels åsidosättande av sin rätt till information enligt artikel 4 i Dublin III-förordningen, dels att detta beslut på ett rättsstridigt sätt utsätter honom för en risk för ”indirekt refoulement” från Förbundsrepubliken Tyskland till Pakistan.
- 54 Inrikesministeriet har bestritt dessa påståenden. Ministeriet har visat att den personliga intervju som avses i artikel 5 i Dublin III-förordningen har genomförts. Vidare framgår det av rättspraxis från Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen) att den hänskjutande domstolen i förevarande mål varken är behörig att fastställa att det föreligger formella brister i form av åsidosättande av Dublin III-förordningen eller att i sak pröva PP:s situation, då denna prövning ankommer på den medlemsstat som redan anses ansvarig, det vill säga Förbundsrepubliken Tyskland. Den omständigheten att artikel 4 i Dublin III-förordningen inte har iakttagits är dessutom inte tillräcklig för att ogiltigförklara det beslut om överföring som PP är föremål för, i avsaknad av ett konkret åsidosättande av PP:s rättigheter.

- 55 Vad gäller risken för ”indirekt refolement” har inrikesministeriet åberopat att artikel 18.2 sista stycket i Dublin III-förordningen – enligt vilken den ansvariga medlemsstaten ska säkerställa att den berörda personen har eller har haft tillgång till ett effektivt rättsmedel – bör anses iakttagen i alla medlemsstater, eftersom denna skyldighet följer av en unionsförordning som är direkt tillämplig. På samma sätt säkerställs den allmänna principen om non-refoulement som stadgas i konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, vilken undertecknades i Genève den 28 juli 1951 (Förenade nationernas fördragssamling, volym 189, s. 150, nr 2545 (1954)), trädde i kraft den 22 april 1954 och har ratificerats av samtliga medlemsstater. Med hänsyn till det ömsesidiga förtroende som ska styra relationerna mellan medlemsstaterna kan domstolarna i en medlemsstat således inte kontrollera huruvida möjligheten att överklaga ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd garanteras i en annan medlemsstat, som anges som ansvarig medlemsstat.
- 56 Mot denna bakgrund beslutade Tribunale di Milano (Domstolen i Milano) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:
- ”1) Ska artiklarna 4 och 5 i [Dublin III-förordningen] tolkas på så sätt att åsidosättandet av dessa bestämmelser i sig medför att ett beslut som överklagas med stöd av artikel 27 i [Dublin III-förordningen] är rättsstridigt, oberoende av vilka faktiska konsekvenser åsidosättandet har för beslutets innehåll och för fastställandet av ansvarig medlemsstat?
 - 2) Ska artikel 27 i [Dublin III-förordningen], jämförd med artikel 18.1 a eller med artikel 18.1 b–d och med artikel 20.5 i [samma förordning], tolkas på så sätt att den avser överklagandeförfaranden med olika föremål, olika invändningar som kan framställas inom ramen för en domstolsprövning och olika former av åsidosättanden av informationsskyldigheten och skyldigheten att genomföra den personliga intervjun enligt artiklarna 4 och 5 i [nämnda förordning]?
 - 3) Om fråga 2 besvaras jakande, ska då artiklarna 4 och 5 i [Dublin III-förordningen] tolkas på så sätt att de däri föreskrivna garantierna avseende information enbart gäller i de fall som avses i artikel 18.1 a men inte i samband med återtagandeförfarandet, eller ska dessa bestämmelser tolkas på så sätt att inom ramen för det sistnämnda förfarandet föreligger det åtminstone en skyldighet att informera om ansvarets upphörande enligt artikel 19 [i nämnda förordning] eller om systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande enligt artikel 3.2 vilka medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i [stadgan]?
 - 4) Ska artikel 3.2 [i Dublin III-förordningen] tolkas på så sätt att ’systematiska brister i asylförfarandet’ även omfattar de eventuella konsekvenserna av ett slutligt beslut om avslag på ansökan om internationellt skydd som fattats av en domstol i den medlemsstat som verkställer återtagandet, om den domstol vid vilken ett rättsmedel enligt artikel 27 i samma förordning utnyttjats anser att klaganden löper en verklig risk för att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling om medlemsstaten skickar tillbaka vederbörande till ursprungslandet, även med beaktande av att det förmodas föreligga en utbredd väpnad konflikt i den mening som avses i artikel 15 c i [direktiv 2011/95]?”

Mål C-328/21

- 57 GE, som har ursprung i Irak, ansökte om internationellt skydd i Finland.

- 58 GE begav sig därefter till Italien där det konstaterades att han uppehöll sig olagligt. Efter en kontroll i Eurodacdatabasen vände sig Republiken Italien till Republiken Finland med en begäran om återtagande enligt artikel 18.1 b i Dublin III-förordningen, vilken sistnämnda medlemsstat godtog med stöd av artikel 18.1 d i samma förordning, vilket i sin tur ledde till att Republiken Italien fattade ett beslut om överföring.
- 59 GE överklagade överföringsbeslutet till Tribunale di Trieste (Domstolen i Trieste, Italien), som är hänskjutande domstol i mål C-328/21. Till stöd för sitt överklagande gjorde han gällande att överföringsbeslutet stred mot artikel 3.2 i Dublin III-förordningen, principen om non-refoulement, artikel 17 i Eurodacförordningen, artikel 20 i Dublin III-förordningen samt mot den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 29 i Eurodacförordningen och artikel 4 i Dublin III-förordningen.
- 60 Inrikesministeriet har bestritt dessa påståenden.
- 61 Mot denna bakgrund beslutade Tribunale di Trieste (Domstolen i Trieste) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:
- ”1) Vilka rättsliga följder får det enligt unionsrätten för beslut om överföring i samband med ett återtagandeförfarande enligt [bestämmelserna i] avdelning III kapitel VI i [Dublin III-förordningen], om staten har underlåtit att lämna de uppgifter som föreskrivs i artikel 4 i [nämnda förordning] och artikel 29 i [Eurodacförordningen]?”
- 2) För det fall att ett fullständigt och effektivt rättsmedel har utövats med avseende på överföringsbeslutet önskas svar på i synnerhet följande frågor:
- a) Ska artikel 27 i [Dublin III-förordningen] tolkas på så sätt
- att underlåtenhet att tillhandahålla den gemensamma broschyr som avses i artikel 4.2 och 4.3 i [denna förordning] till en person som befinner sig i en sådan situation som avses i artikel 23.1 i [nämnda förordning] i sig medför att överföringsbeslutets ogiltighet inte kan avhjälpas (och eventuellt även att den medlemsstat till vilken personen har lämnat in sin nya ansökan är behörig att pröva ansökan om internationellt skydd), eller
 - att det ankommer på klaganden att vid en rättslig prövning styrka att förfarandet hade fått en annan utgång om han eller hon hade fått den gemensamma broschyren?
- b) Ska artikel 27 i [Dublin III-förordningen] tolkas på så sätt
- att underlåtenhet att tillhandahålla den gemensamma broschyr som föreskrivs i artikel 29 i [Eurodacförordningen] till en person som befinner sig i en sådan situation som avses i artikel 24.1 i [Dublin III-förordningen] i sig medför att överföringsbeslutets ogiltighet inte kan avhjälpas (och eventuellt även att personen därmed ska ges möjlighet att lämna in en ny ansökan om internationellt skydd), eller
 - att det ankommer på klaganden att vid en rättslig prövning styrka att förfarandet hade fått en annan utgång om han hade fått den gemensamma broschyren?”

Förfarandet vid domstolen

- 62 De hänskjutande domstolarna i målen C-254/21, C-297/21, C-315/21 och C-328/21 har ansökt om att förfarandet för skyndsamt handläggning eller handläggning med förtur som föreskrivs i artikel 105 respektive artikel 53.3 i domstolens rättegångsregler ska tillämpas.
- 63 Till stöd för dessa ansökningar har de nämnda domstolarna i huvudsak åberopat en önskan att undanröja den situation av osäkerhet som de berörda personerna befinner sig i, kravet enligt såväl unionsrätten som nationell rätt att de aktuella avgörandena ska meddelas skyndsamt, särskilt med hänsyn till det stora antalet pågående förfaranden rörande liknande frågor och behovet att skyndsamt undanröja de skillnader som kännetecknar nationell rättspraxis på området.
- 64 Genom beslut av domstolens ordförande av den 14 juni och den 6 juli 2021 underrättades de nämnda domstolarna om att ansökningarna om skyndsamt handläggning avslagits. Besluten grundas i allt väsentligt på följande skäl. För det första har det förordnats att de aktuella överföringsbeslutens rättsverkningar inte ska gälla tillsviðare i avvaktan på domstolens svar. För det andra kan de argument som dessa domstolar har anfört inte anses visa att det är nödvändigt att handlägga målet skyndsamt i enlighet med artikel 105 i rättegångsreglerna.
- 65 Domstolen erinrar i detta hänseende om att följande framgår av fast rättspraxis. Det är inte i sig tillräckligt för att motivera en skyndsamt handläggning att enskilda har ett intresse, hur viktigt och legitimt det än må vara, av att få omfattningen av sina rättigheter enligt unionsrätten fastställd så snabbt som möjligt. Detsamma gäller för den omständigheten att många personer eller rättsförhållanden potentiellt kan beröras av det avgörande som den hänskjutande domstolen ska meddela efter att ha framställt en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen (beslut av domstolens ordförande av den 22 november 2018, Globalcaja, C-617/18, EU:C:2018:953, punkterna 13 och 14 och där angiven rättspraxis). Inte heller argumentet att varje begäran om förhandsavgörande som avser Dublin III-förordningen kräver ett skyndsamt svar motiverar en sådan handläggning (beslut av domstolens ordförande av den 20 december 2017, M.A. m.fl., C-661/17, EU:C:2017:1024, punkt 17 och där angiven rättspraxis). Detsamma gäller avseende den omständigheten att begäran om förhandsavgörande har framställts inom ramen för ett förfarande som är brådskande enligt det nationella systemet eller att den hänskjutande domstolen är skyldig att göra allt för att säkerställa att det nationella målet avgörs snabbt (beslut av domstolens ordförande av den 25 januari 2017, Hassan, C-647/16, EU:C:2017:67, punkt 12 och där angiven rättspraxis). Inte heller behovet att harmonisera olika strömningar inom nationell rättspraxis motiverar skyndsamt handläggning (beslut av domstolens ordförande av den 30 april 2018, Oro Efectivo, C-185/18, EU:C:2018:298, punkt 17).
- 66 När det gäller ansökningarna om förtur har de hänskjutande domstolarna i mål C-315/21 och C-328/21 informerats om att det inte finns anledning att handlägga dessa mål med förtur enligt med artikel 53.3 i rättegångsreglerna. Ordförandens beslut utgör nämligen inte ett avslag på deras ansökningar, eftersom det i rättegångsreglerna inte föreskrivs någon möjlighet för en hänskjutande domstol att begära att en begäran om förhandsavgörande ska handläggas med förtur med stöd av denna bestämmelse.
- 67 Genom beslut av den 6 juli 2021 förenades målen C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 och C-328/21 vad gäller den skriftliga och den muntliga delen av förfarandet samt domen.

Prövning av tolkningsfrågorna

- 68 Respektive begäran om förhandsavgörande har framställts i mål avseende lagenligheten av överföringsbeslut som fattats av inrikesministeriet med stöd av de nationella bestämmelser som genomför artikel 26.1 i Dublin III-förordningen.
- 69 Besluten om överföring av de berörda personerna antogs i samtliga nationella mål inte i syfte att den anmodade medlemsstaten skulle överta dem med stöd av artikel 18.1 a i Dublin III-förordningen, utan för att denna medlemsstat skulle återta dem med stöd av artikel 18.1 b eller d i samma förordning beroende på omständigheterna.
- 70 Beroende på omständigheterna i de nationella målen uppkommer en eller flera av nedanstående frågeställningar.
- 71 Den första frågeställningen, som är aktuell i målen C-228/21, C-315/21 och C-328/21, avser rätten till information enligt artikel 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29 i Eurodacförordningen samt genomförandet av den personliga intervju som avses i artikel 5 i Dublin III-förordningen. Den avser närmare bestämt vilka konsekvenser för överföringsbeslutets lagenlighet som ska anses följa av att den gemensamma broschyr som avses i artikel 4.2 i Dublin III-förordningen och artikel 29.3 i Eurodacförordningen inte har överlämnats och av att den personliga intervju som föreskrivs i artikel 5 i Dublin III-förordningen inte har hållits.
- 72 Den andra frågeställningen, som är aktuell i målen C-254/21, C-297/21 och C-315/21, avser huruvida den domstol som ska pröva lagenligheten av överföringsbeslutet ska beakta de risker som en ”indirekt refolement” av den berörda personen ger upphov till och, följaktligen, den ansvariga medlemsstatens åsidosättande av principen om non-refoulement.

Frågorna i målen C-228/21 och C-328/21 samt de två första frågorna i mål C-315/21

- 73 De hänskjutande domstolarna i målen C-228/21, C-315/21 och C-328/21 har ställt dessa frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida Dublin III-förordningen, särskilt artiklarna 4, 5 och 27, samt Eurodacförordningen, särskilt artikel 29, ska tolkas så, att den omständigheten att den gemensamma broschyren inte har överlämnats och/eller att det inte hållits någon personlig intervju enligt dessa bestämmelser innebär att ett beslut om överföring som antagits inom ramen för ett förfarande för återtagande av en person enligt artikel 23.1 eller artikel 24.1 i Dublin III-förordningen är ogiltigt, oberoende av de konkreta följderna av den ovannämnda underlåtenheten för innehålllet i överföringsbeslutet och för fastställandet av ansvarig medlemsstat.
- 74 Det är mot denna bakgrund som domstolen ska pröva räckvidden av rätten till information respektive rätten till en personlig intervju och därefter följderna av att dessa rättigheter åsidosätts.

Rätten till information (artikel 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29 i Eurodacförordningen)

- 75 Domstolen påpekar inledningsvis att de nationella målen inte avser beslut om överföring som fattats inom ramen för förfaranden för övertagande enligt artikel 21 i Dublin III-förordningen, utan förfaranden för återtagande av personer som nämns i artiklarna 23 och 24 i förordningen. I mål C-228/21 avser detta återtagande närmare bestämt en person som tidigare har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat där ansökan är under prövning, vilket

är den situation som avses i artikel 18.1 b i förordningen. I målen C-315/21 och C-328/21 avser återtagandet personer som var och en tidigare har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat där ansökan har avslagits, vilket motsvarar den situation som avses i artikel 18.1 d i nämnda förordning.

- 76 I målen C-228/21 och C-315/21 lämnade de berörda personerna var för sig in en efterföljande asylansökan i Italien, medan det i mål C-328/21 framgår av begäran om förhandsavgörande att GE inte lämnade in någon ansökan om internationellt skydd i Italien utan vistades olagligt där. Det framgår emellertid av handlingarna i det målet att GE anser sig ha behandlats så endast på grund av att inrikesministeriet inte har tagit vederbörlig hänsyn till hans ansökan om internationellt skydd, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.
- 77 Det är mot bakgrund av sådana efterföljande ansökningar om internationellt skydd (målen C-228/21 och C-315/21) och – med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning – av att en person vistas olagligen i landet efter att en ansökan om internationellt skydd lämnats in i en annan medlemsstat (mål C-328/21) som domstolen ska ta ställning till huruvida och i vilken utsträckning den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 4 i Dublin III-förordningen och den skyldighet som föreskrivs i artikel 29.1 i Eurodacförordningen åligger medlemsstaten.
- 78 Vid tolkningen av en unionsrättslig bestämmelse ska inte bara bestämmelsens lydelse beaktas utan också dess sammanhang och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 7 november 2019, UNESA m.fl., C-105/18–C-113/18, EU:C:2019:935, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 79 Vad inledningsvis gäller de aktuella bestämmelsernas lydelse och, till att börja med, lydelsen i artikel 4 i Dublin III-förordningen, gör domstolen följande bedömning. Det ska i ett första led påpekas att enligt artikel 4.2 ska "[d]en information som avses i punkt 1 ... tillhandahållas sökanden skriftligt". Vidare anges att "[m]edlemsstaterna ska använda sig av den gemensamma broschyr som utarbetats för ändamålet i enlighet med punkt 3". Domstolen vill i ett andra led påpeka att det varken i punkt 1 i nämnda artikel 4 eller i denna artikels hänvisning till artikel 20.2 i samma förordning görs någon åtskillnad beroende på om den ansökan om internationellt skydd som bestämmelsen avser är en första eller en efterföljande ansökan. I den sistnämnda bestämmelsen beskrivs allmänt vid vilken tidpunkt en ansökan om internationellt skydd ska anses ha lämnats in. Bestämmelsen kan således inte förstås så, att den endast hänför sig till en första ansökan. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 75 i sitt förslag till avgörande följer denna tolkning för övrigt även av artikel 23.2 andra stycket *in fine* i Dublin III-förordningen, som hänvisar till artikel 20.2 i samma förordning när det gäller en ansökan om internationellt skydd som följer efter en första ansökan.
- 80 Enligt en bokstavstolkning av artikel 4 i Dublin III-förordningen krävs följaktligen att den gemensamma broschyren överlämnas så snart en ansökan om internationellt skydd har lämnats in, oberoende av om det rör sig om en första ansökan eller inte.
- 81 Vad vidare gäller artikel 29 i Eurodacförordningen, som avses i den andra frågan led b i mål C-328/21, gör domstolen följande bedömning. För det första ska det påpekas att det i punkt 1 b i denna artikel föreskrivs att "[e]n person som omfattas av artikel ... 17.1", det vill säga en tredjelandsmedborgare eller statslös person som vistas olagligt på en medlemsstats territorium, "ska av ursprungsmedlemsstaten skriftligen ... informeras ... om ... [ä]ndamålen med behandlingen av uppgifterna i Eurodac, inklusive en redogörelse för målen för [Dublin III-förordningen] i enlighet med artikel 4 i den förordningen ...".

- 82 För det andra preciseras i artikel 29.2 andra stycket i Eurodacförordningen att "[n]är det gäller en person som omfattas av artikel 17.1 ska den information som avses i punkt 1 den här artikeln inte ges senare än vid den tidpunkt då de uppgifter som rör honom eller henne överförs till det centrala systemet. ...".
- 83 För det tredje föreskrivs i artikel 29.3 i Eurodacförordningen att "[e]n gemensam broschyr, som ska innehålla minst de uppgifter som avses i punkt 1 i den här artikeln samt de som avses i artikel 4.1 i [Dublin III-förordningen], ska utarbetas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 44.2 i den förordningen".
- 84 Enligt en bokstavstolkning av artikel 29 i Eurodacförordningen krävs således att den gemensamma broschyren överlämnas till varje tredjelandsmedborgare eller statslös person som vistas olagligt på en medlemsstats territorium och vars fingeravtryck har tagits och överförts till det centrala systemet. Broschyren ska överlämnas senast vid tidpunkten för överföringen, oberoende av om personen tidigare har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat.
- 85 Vidare finner dessa bokstavstolkningar av artikel 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29 i Eurodacförordningen stöd i det normativa sammanhang som dessa bestämmelser ingår i.
- 86 Vad för det första gäller artikel 4 i Dublin III-förordningen ska det påpekas att denna artikel ingår i förordningens kapitel II med rubriken "Allmänna principer och garantier". Såsom generaladvokaten påpekade, i punkt 76 i sitt förslag till avgörande, är bestämmelserna i detta kapitel tillämpliga på samtliga situationer som omfattas av Dublin III-förordningens tillämpningsområde, och således inte enbart på en viss specifik situation, såsom att en ansökan om internationellt skydd lämnas in för första gången.
- 87 Det framgår dessutom av artikel 16a.1 i förordning nr 1560/2003 att syftet med den gemensamma broschyr som avses i bilaga X till förordningen är att informera "alla" personer som ansöker om internationellt skydd om bestämmelserna i Dublin III-förordningen och Eurodacförordningen. Bilaga X är uppdelad i två delar, nämligen del A och del B. Del A i denna bilaga innehåller en mall för den gemensamma broschyren avsedd för varje person som ansöker om internationellt skydd, oavsett dennes situation. Del B i denna bilaga innehåller en mall för den gemensamma broschyr som är avsedd att överlämnas till den berörda personen i samtliga fall där medlemsstaten anser att en annan medlemsstat kan vara ansvarig för prövningen av asylansökan. Med hänsyn till de allmänna formuleringarna i den ruta och den därtill hörande fotnoten i denna del A, som avses i punkt 32 ovan, gäller detta även när det är i samband med att en efterföljande ansökan om internationellt skydd lämnas in som den medlemsstat som behandlar ansökan anser att en annan medlemsstat kan vara ansvarig för prövningen av densamma.
- 88 Vad för det andra gäller artikel 29 i Eurodacförordningen ska det beaktas att det i artikel 1 i förordningen föreskrivs att Eurodacsystemet syftar till att "hjälpa till att fastställa vilken medlemsstat som enligt [Dublin III-förordningen] ska vara ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller statslös person lämnar in i en medlemsstat, samt att också i övrigt underlätta tillämpningen av [Dublin III-förordningen] på de villkor som anges i den här förordningen".
- 89 Syftet med bilaga XIII till förordning nr 1560/2003, med rubriken "Information för tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som befunnits olagligt i en medlemsstat i enlighet med artikel 29.3 i [Eurodacförordningen]", är att informera den berörda personen om att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där personen vistas olagligt kan ta fingeravtryck, i

enlighet med den möjlighet som de ges i artikel 17 i Eurodacförordningen och som de, när de anser det nödvändigt, ska använda sig av för att kontrollera huruvida personen tidigare har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat. Bilaga XIII innehåller en ruta och en därtill hörande fotnot, vilka avses i punkt 34 ovan, i vilken den person som uppehåller sig olagligt informeras om att för det fall behöriga myndigheter anser att vederbörande kan ha lämnat in en sådan ansökan i en annan medlemsstat som skulle kunna ansvara för att pröva ansökan, kommer denne att få mer information om det förfarande som följer och hur det påverkar vederbörande och dennes rättigheter, varvid denna information återfinns i del B i bilaga X till förordning nr 1560/2003.

- 90 Detta normativa sammanhang bekräftar att en tredjelandsmedborgare eller statslös person som vistas olagligt på en medlemsstats territorium och vars fingeravtryck tas och överförs till det centrala systemet av den behöriga myndigheten i den medlemsstaten i enlighet med artikel 17 i Eurodacförordningen, för att kontrollera om det finns en ansökan om internationellt skydd som redan har lämnats in i en annan medlemsstat, ska underrättas om den gemensamma broschyren av de behöriga nationella myndigheterna. Det ska tilläggas att denna underrättelse ska omfatta såväl del B i bilaga X till förordning nr 1560/2003, vilken avser fall där de behöriga myndigheterna har skäl att anta att en annan medlemsstat kan vara ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd, som del A i denna bilaga, i vilken merparten av informationen om Eurodac är koncentrerad, vilket för övrigt framgår av fotnoten i del B i denna bilaga, som nämns i punkt 33 ovan.
- 91 Vad slutligen gäller syftet med informationsskyldigheten har den italienska regeringen och Europeiska kommissionen i sina yttranden, med hänvisning till domen av den 2 april 2019, H. och R. (C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280), gjort gällande att denna skyldighet är en del av fastställandet av ansvarig medlemsstat.
- 92 När det gäller återtagandeförfaranden enligt artiklarna 23 och 24 i Dublin III-förordningen, vilka är tillämpliga på de personer som avses i artikel 20.5 eller artikel 18.1 b, c eller d i förordningen, har fastställandet av ansvarig medlemsstat, i de fall som avses i sistnämnda bestämmelse, enligt nämnda berörda parter redan slutförts i en medlemsstat. I det fall som avses i artikel 20.5 har nämnda förfaranden avbrutits eller så pågår de fortfarande i en medlemsstat på vilken det ankommer att slutföra förfarandet. Det ankommer således inte på den anmodande medlemsstaten att inom ramen för återtagandeförfarandet fastställa vem som är ansvarig medlemsstat. Detta ankommer nämligen på en annan medlemsstat, oavsett om förfarandet är avslutat eller inte.
- 93 Den italienska regeringen och kommissionen anser följaktligen att överlämnandet av den gemensamma broschyren, i enlighet med den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29 i Eurodacförordningen, inte tjänar något lämpligt syfte i samband med ett återtagandeförfarande, åtminstone såvitt gäller fastställande av ansvarig medlemsstat.
- 94 Det ska emellertid påpekas att frågan om fastställande av ansvarig medlemsstat inte nödvändigtvis är definitivt avgjord i samband med återtagandeförfarandet.

- 95 Domstolen har visserligen, i punkterna 67–80 i domen av den 2 april 2019, H. och R. (C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280), slagit fast att när ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd redan har fastställts, finns det ingen anledning att på nytt tillämpa de bestämmelser som reglerar förfarandet för att fastställa detta ansvar, däribland de kriterier som anges i kapitel III i Dublin III-förordningen.
- 96 Den omständigheten att det inte är nödvändigt att på nytt fastställa ansvarig medlemsstat innebär emellertid inte, såsom generaladvokaten har påpekat, i punkt 81 i sitt förslag till avgörande, att den medlemsstat som avser att göra eller som har gjort en framställan om återtagande kan bortse från uppgifter som en sökande lämnar och som skulle kunna utgöra hinder för en sådan framställan om återtagande och för en efterföljande överföring av denna person till den anmodade medlemsstaten.
- 97 Fastställandet av ansvarig medlemsstat kan ändras om bevis läggs fram för att den anmodade medlemsstats ansvar enligt bestämmelserna i artikel 19 i Dublin III-förordningen har upphört (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punkt 27), om fristen för att framställa en begäran om återtagande enligt artikel 23.3 i förordningen inte har iakttagits (se analogt dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 55), om den anmodade medlemsstaten inte har iakttagit fristen för överföring enligt artikel 29.2 i nämnda förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 oktober 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, punkt 46), om det föreligger systematiska brister i den anmodade medlemsstaten av det slag som anges i artikel 3.2 andra stycket i samma förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkterna 85 och 86). Fastställandet av den ansvariga medlemsstaten kan även ändras om det, med hänsyn till den berörda personens hälsotillstånd, föreligger en verklig och konstaterad risk för omänsklig och förnedrande behandling om vederbörande överförs till den anmodade medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 96).
- 98 Domstolen har vidare slagit fast att det följer av principen om lojalt samarbete att en medlemsstat inte kan anses ha rätt att göra en framställan om återtagande, i en situation som omfattas av artikel 20.5 i Dublin III-förordningen, om den berörda personen har inkommit med uppgifter som klart visar att den medlemsstaten ska betraktas som ansvarig medlemsstat för prövningen av ansökan enligt ansvarighetskriterierna i artiklarna 8 och 10 i den nämnda förordningen. I ett sådant fall ankommer det tvärtom på den medlemsstaten att erkänna sitt eget ansvar (dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkt 83).
- 99 I artikel 7.3 i Dublin III-förordningen föreskrivs slutligen uttryckligen att "[v]id tillämpningen av kriterierna i artiklarna 8, 10 och 16 ska medlemsstaterna beakta alla tillgängliga bevis angående närvaron på en medlemsstats territorium av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående till sökanden, på villkor att dessa bevis läggs fram innan en annan medlemsstat samtycker till att överta eller återta den berörda personen i enlighet med artiklarna 22 respektive 25 och att sökandens tidigare ansökningar om internationellt skydd ännu inte blivit föremål för ett första beslut i sak".
- 100 Det följer av punkterna 96–99 ovan att den berörda personen, i motsats till vad den italienska regeringen och kommissionen har hävdad, kan göra gällande ett antal överväganden som, i de situationer som avses i artikel 18.1 b, c eller d i Dublin III-förordningen, kan ändra det fastställande av ansvarig medlemsstat som tidigare skett i en annan medlemsstat eller, i en situation som omfattas av artikel 20.5 i denna förordning, påverka ett sådant fastställande.

- 101 Syftet med överlämnandet av den gemensamma broschyren, vars syfte är att ge den berörda personen information om tillämpningen av Dublin III-förordningen och om dennes rättigheter i samband med fastställandet av ansvarig medlemsstat, stöder i sin tur de tolkningar av artiklarna 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29 i Eurodacförordningen som följer av dessa bestämmelsers lydelse och som anges i punkterna 80 och 84 ovan.
- 102 Av det ovan anförda följer att artikel 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29 i Eurodacförordningen ska tolkas så, att skyldigheten att lämna den information som avses i denna artikel, i synnerhet den gemensamma broschyren, gäller såväl i samband med en första ansökan om internationellt skydd och ett förfarande för övertagande enligt artikel 20.1 respektive artikel 21.1 i Dublin III-förordningen, som i samband med en efterföljande ansökan om internationellt skydd och en situation såsom den som avses i artikel 17.1 i Eurodacförordningen, vilka kan ge upphov till återtagandeförfaranden enligt artikel 23.1 och artikel 24.1 i Dublin III-förordningen.

Personlig intervju (artikel 5 i Dublin III-förordningen)

- 103 Det följer av artikel 5.1 i Dublin III-förordningen att den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat, för att underlätta förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat, ska genomföra en personlig intervju med sökanden och att intervjun också ska göra det möjligt att se till att sökanden korrekt förstår de uppgifter som lämnats i enlighet med artikel 4 i förordningen.
- 104 Under dessa omständigheter är övervägandena i punkterna 96–100 ovan avseende informationsskyldigheten även relevanta när det gäller den personliga intervjun som föreskrivs i artikel 5 i Dublin III-förordningen.
- 105 Även om syftet med den gemensamma broschyren är att informera den berörda personen om tillämpningen av Dublin III-förordningen, utgör den personliga intervjun ett medel för att kontrollera att denna person förstår de uppgifter som lämnats i broschyren. Intervjun utgör ett ypperligt tillfälle, eller till och med en garanti, för vederbörande att kunna lämna information till den behöriga myndigheten som kan föranleda den berörda medlemsstaten att inte göra en framställan om återtagande till en annan medlemsstat eller, i förekommande fall, till och med hindra överföringen av personen i fråga.
- 106 Av detta följer, i motsats till vad den italienska regeringen och kommissionen har gjort gällande, att artikel 5 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den skyldighet att hålla den personliga intervju som avses i denna artikel gäller såväl i samband med en första ansökan om internationellt skydd och ett förfarande för övertagande enligt artikel 20.1 respektive artikel 21.1 i Dublin III-förordningen, som i samband med en efterföljande ansökan om internationellt skydd och en situation såsom den som avses i artikel 17.1 i Eurodacförordningen, vilka kan ge upphov till återtagandeförfaranden enligt artikel 23.1 och artikel 24.1 i Dublin III-förordningen.

Följderna av att rätten till information och rätten till personlig intervju åsidosätts

- 107 Det framgår av lydelsen i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen att en person som är föremål för ett överföringsbeslut ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel mot ett sådant beslut. Såsom domstolen redan har slagit fast anges i lydelsen inte någon begränsning av de argument som kan åberopas inom ramen för detta rättsmedel. Det förhåller sig på samma sätt med lydelsen i artikel 4.1 d i

nämnda förordning angående de upplysningar om möjligheten att överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring som behöriga myndigheter är skyldiga att lämna den asylsökande (dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkt 36).

- 108 I skäl 19 i Dublin III-förordningen preciseras emellertid vad ett sådant rättsmedel ska omfatta. Där anges att effektiva rättsmedel mot beslut om överföring, för att säkerställa respekten för internationell rätt, måste omfatta såväl en prövning av tillämpningen av förordningen som en prövning av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken sökanden ska överföras (dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter ett beslut om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 33 och där angiven rättspraxis).
- 109 Det följer vidare av domstolens praxis att mot bakgrund av den allmänna utvecklingen av systemet för fastställande av den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd som har lämnats in i någon av medlemsstaterna till följd av antagandet av Dublin III-förordningen, samt de mål som eftersträvas med denna förordning, så ska artikel 27.1 i förordningen tolkas så, att det rättsmedel mot ett överföringsbeslut som avses i denna bestämmelse ska kunna omfatta både huruvida reglerna om fördelningen av ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd har iakttagits och de processuella garantier som föreskrivs i förordningen (dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter ett beslut om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 34 och där angiven rättspraxis).
- 110 Såväl informationsskyldigheten enligt artikel 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29.1 b och 29.3 i Eurodacförordningen som den personliga intervjun enligt artikel 5 i Dublin III-förordningen utgör processuella garantier som ska säkerställas för den person som berörs eller kan komma att beröras av bland annat ett återtagandeförfarande enligt artikel 23.1 eller artikel 24.1 i sistnämnda förordning. Av detta följer att det rättsmedel som föreskrivs i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen mot ett beslut om överföring i princip måste kunna avse ett åsidosättande av de skyldigheter som följer av dessa bestämmelser och särskilt underlåtenhet att överlämna den gemensamma broschyren och att genomföra den personliga intervjun.
- 111 När det gäller de följder som ett åsidosättande av någon av dessa skyldigheter kan medföra, innehåller Dublin III-förordningen inte några närmare uppgifter i detta avseende.
- 112 I artikel 37 i Eurodacförordningen fastställs förvisso medlemsstaternas ansvar gentemot en person eller medlemsstat som har lidit skada till följd av en rättsstridig behandling eller vidtagande av en åtgärd som är oförenlig med samma förordning. I förordningen preciseras emellertid inte vilka följder som kan uppstå i förhållande till ett beslut om överföring vid åsidosättande av den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 29.1 b och 29.3 i förordningen och vilken det erinras om i den ruta och i den därtill hörande fotnoten i bilaga XIII till förordning nr 1560/2003, såsom redan påpekats i punkt 89 ovan.
- 113 Det framgår av domstolens fasta praxis att i avsaknad av unionsbestämmelser på området ankommer det på varje medlemsstat att, i enlighet med principen om processuell autonomi, i sin rättsordning fastställa de processuella regler som gäller för talan som syftar till att säkerställa skyddet för enskildas rättigheter. Dessa regler får emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande situationer som regleras av nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller medföra att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen) (dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter beslutet om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 42 och där

angiven rättspraxis). Det förhåller sig så bland annat såvitt gäller rättsverkningarna i förhållande till ett överföringsbeslut av att informationsskyldigheten och/eller skyldigheten att hålla en personlig intervju åsidosätts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, punkterna 56 och 57 samt där angiven rättspraxis).

- 114 I förevarande fall synes det emellertid framgå av besluten om hänskjutande och av tolkningsfrågornas formulering att rättsordningen i den medlemsstat där den hänskjutande domstolen är belägen inte i sig gör det möjligt att med säkerhet fastställa dessa rättsverkningar och att nämnda domstolar genom sina frågor just vill få klarhet i på vilket sätt de ska beivra sådana överträdelser.
- 115 Under dessa omständigheter ska domstolen fastställa vilka rättsverkningar effektivitetsprincipen får i detta avseende.
- 116 Vad för det första gäller de rättsverkningar som denna princip kan ge upphov till när den personliga intervju som föreskrivs i artikel 5 i Dublin III-förordningen inte hålls, hänvisar domstolen inledningsvis till domen av den 16 juli 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579). Målet gällde en situation där en tredjelandsmedborgare, som redan hade beviljats flyktingstatus i en medlemsstat, invände mot att den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat där vederbörande hade lämnat in en annan ansökan om internationellt skydd inte hade låtit honom yttra sig innan asylansökan avvisades med stöd av artikel 33.2 a i förfarandedirektivet. I nämnda dom fann domstolen emellertid att artiklarna 14 och 34 i detta direktiv – med hänsyn till effektivitetsprincipen – ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken ett åsidosättande av skyldigheten att ge en person som ansöker om internationellt skydd möjlighet till en personlig intervju innan ett sådant avvisningsbeslut fattas inte medför att beslutet ska undanröjas och ärendet återförvisas till den myndighet som ansvarar för fastställandet, förutom om denna lagstiftning ger sökanden möjlighet att under förfarandet för överklagande av ett sådant beslut personligen lägga fram alla sina argument mot nämnda beslut under ett hörande som genomförs med iakttagande av de tillämpliga grundläggande villkoren och garantierna som anges i artikel 15 i nämnda direktiv och dessa argument inte kan föranleda en ändring av beslutet.
- 117 Domstolen underströk bland annat, i punkt 70 i samma dom, att artiklarna 14, 15 och 34 i förfarandedirektivet i tvingande ordalag föreskriver en skyldighet för medlemsstaterna att ge den sökande möjlighet till en personlig intervju samt särskilda och detaljerade regler för hur intervjun ska genomföras. Domstolen betonade vidare att dessa artiklar syftar till att säkerställa att sökanden, i samarbete med den myndighet som ansvarar för intervjun, har getts möjlighet att lämna alla uppgifter som är relevanta för bedömningen av huruvida hans eller hennes ansökan om internationellt skydd kan tas upp till prövning och, i förekommande fall, huruvida ansökan är välgrundad, vilket ger intervjun en avgörande betydelse i förfarandet för prövning av ansökan.
- 118 Domstolen tillade att om en personlig intervju inte hålls vid den behöriga myndigheten, så är det först när en sådan intervju genomförs vid den domstol som handlägger överklagandet av myndighetens avvisningsbeslut, varvid intervjun genomförs med iakttagande av samtliga villkor som föreskrivs i förfarandedirektivet, som det är möjligt att säkerställa att rätten att yttra sig verkligen föreligger i detta senare skede av förfarandet (dom av den 16 juli 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, punkt 71).
- 119 Följderna av tillämpningen av artikel 33.2 a i förfarandedirektivet – det vill säga att en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i en medlemsstat av en person som redan har beviljats internationellt skydd av en första medlemsstat ska avvisas och att vederbörande ska återsändas

till den första medlemsstaten – är emellertid inte allvarligare än följderna av tillämpningen av artikel 23.1 och artikel 24.1 i Dublin III-förordningen, vilka utsätter personer som inte åtnjuter internationellt skydd för en risk för återtagande.

- 120 Den situation som avses i artikel 33.2 a i förfarandedirektivet har, i princip, till och med mindre betungande konsekvenser för den berörda personen än den situation som avses i artikel 18.1 d i Dublin III-förordningen där framställan om återtagande avser en person vars ansökan om internationellt skydd har avslagits av den anmodade medlemsstaten. I det sistnämnda fallet riskerar den person som berörs av återtagandet nämligen inte – såsom den person vars asylansökan avvisats – att återsändas till en medlemsstat där han eller hon redan åtnjuter internationellt skydd, utan att den anmodade medlemsstaten avlägsnar honom eller henne till sitt ursprungsland.
- 121 Såväl beslutet att avvisa ansökan om internationellt skydd med stöd av artikel 33.2 a i förfarandedirektivet, som beslutet om överföring för att verkställa återtagande enligt artiklarna 23 och 24 i Dublin III-förordningen, kräver vidare nämligen – såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 134–136 i sitt förslag till avgörande – att den berörda personen inte löper någon risk för att artikel 4 i stadgan åsidosätts, vilket den personligen intervjun avser att säkerställa i båda fallen. Den personliga intervjun gör det dessutom möjligt att påvisa huruvida familjemedlemmar, närstående eller andra släktingar till sökanden befinner sig i den anmodande medlemsstaten. Den gör det även möjligt att utesluta att en tredjelandsmedborgare eller statslös person ska anses vistas olagligt i landet när han eller hon ville ansöka om internationellt skydd.
- 122 Domstolen påpekar slutligen att det, i likhet med den intervju som föreskrivs i artikel 14 i förfarandedirektivet, endast kan göras undantag från skyldigheten att genomföra den personliga intervju som föreskrivs i artikel 5 i Dublin III-förordningen i begränsade fall. Såsom framgår av artikel 14.2 a i förfarandedirektivet behöver en personlig intervju gällande innehållet i asylansökan inte behöver genomföras, när den beslutande myndigheten anser sig vara i stånd att fatta ett positivt beslut om flyktingstatus på grundval av tillgänglig bevisning. Däremot krävs enligt artikel 5.2 b och 5.3 i Dublin III-förordningen att det alltid ska hållas en personlig intervju med den person som eventuellt ska bli föremål för övertagande, i enlighet med artikel 5 i nämnda förordning, i den berörda personens intresse, i samtliga fall där den behöriga myndigheten kan fatta ett beslut om överföring i strid med den berörda personens önskemål.
- 123 Den rättspraxis som följer av domen av den 16 juli 2020, *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579), vad gäller följderna av ett åsidosättande av skyldigheten att genomföra en personlig intervju i samband med ett beslut att avslå en ansökan om internationellt skydd med stöd av artikel 33.2 a i förfarandedirektivet, kan under dessa omständigheter överföras på återtagandeförfaranden som genomförs med tillämpning av artikel 23.1 och artikel 24.1 i Dublin III-förordningen.
- 124 Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5.2 i denna förordning ska överföringsbeslutet följaktligen upphävas sedan det överklagats enligt artikel 27 i samma förordning och det i överklagandet gjorts gällande att den personliga intervjun enligt artikel 5 inte hållits. Detta gäller såvida inte den nationella lagstiftningen tillåter att den berörda personen, inom ramen för överklagandet, personligen redogör för alla sina argument mot beslutet vid ett hörande som uppfyller de villkor och garantier som anges i nämnda artikel 5, och dessa argument inte kan ändra detta beslut.

- 125 För det andra, om den personliga intervju som föreskrivs i artikel 5 i Dublin III-förordningen – vars grundläggande karaktär liksom de processuella garantier som omgärdar den redan har betonats av domstolen ovan – faktiskt har ägt rum men den gemensamma broschyr som ska överlämnas för att fullgöra informationsskyldigheten enligt artikel 4 i den förordningen eller artikel 29.1 b i Eurodacförordningen inte har överlämnats före intervjun, är det, för att uppfylla de krav som följer av effektivitetsprincipen, viktigt att kontrollera huruvida förfarandet hade kunnat leda till ett annat resultat om denna oegentlighet inte förelåg (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 september 2013, G. och R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punkt 38 och där angiven rättspraxis).
- 126 Den nationella domstolens uppgift i samband med ett sådant åsidosättande av informationsskyldigheten ska således bestå i att, med hänsyn till de särskilda faktiska och rättsliga omständigheterna i det enskilda fallet, kontrollera huruvida felen i förfarandet, trots att den personliga intervjun har hållits, verkligen har medfört att den person som åberopar dessa inte längre kan göra gällande sina argument på ett sätt som gör att det administrativa förfarandet mot vederbörande hade kunnat leda till ett annat resultat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 september 2013, G. och R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punkt 44).
- 127 Mot bakgrund av det ovan anförda ska unionsrätten, särskilt artiklarna 4 och 27 i Dublin III-förordningen och artikel 29.1 b i Eurodacförordningen, vad gäller informationsskyldigheten, tolkas på följande sätt. När den personliga intervju som avses i artikel 5 i Dublin III-förordningen har ägt rum men den gemensamma broschyr som ska överlämnas till den berörda personen i enlighet med den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 4 i Dublin III-förordningen eller artikel 29.1 b i Eurodacförordningen inte har överlämnats, kan en nationell domstol som ska pröva lagenligheten av överföringsbeslutet endast ogiltigförklara detta beslut om den, med hänsyn till de särskilda faktiska och rättsliga omständigheterna i det enskilda fallet, finner att underlåtenheten att överlämna den gemensamma broschyren, trots att den personliga intervjun har hållits, verkligen har medfört att den berörda personen inte kan göra gällande sina argument på ett sätt som gör att det administrativa förfarandet mot vederbörande hade kunnat leda till ett annat resultat.
- 128 Frågorna som ställts i målen C-228/21 och C-328/21 samt de två första frågorna som ställts i mål C-315/21 ska följaktligen besvaras på följande sätt:
- Artikel 4 i Dublin III-förordningen och artikel 29 i Eurodacförordningen ska tolkas så, att skyldigheten att lämna den information som avses i denna artikel, i synnerhet den gemensamma broschyr vars mall återfinns i bilaga X till förordning nr 1560/2003, gäller såväl i samband med en första ansökan om internationellt skydd och ett förfarande för övertagande enligt artikel 20.1 respektive artikel 21.1 i Dublin III-förordningen, som i samband med en efterföljande ansökan om internationellt skydd och en situation såsom den som avses i artikel 17.1 i Eurodacförordningen, vilka kan ge upphov till återtagandeförfaranden enligt artikel 23.1 och artikel 24.1 i Dublin III-förordningen.
 - Artikel 5 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den skyldighet att hålla den personliga intervju som avses i denna artikel gäller såväl i samband med en första ansökan om internationellt skydd och ett förfarande för övertagande enligt artikel 20.1 respektive artikel 21.1 i Dublin III-förordningen, som i samband med en efterföljande ansökan om internationellt skydd och en situation såsom den som avses i artikel 17.1 i Eurodacförordningen, vilka kan ge upphov till återtagandeförfaranden enligt artikel 23.1 och artikel 24.1 i Dublin III-förordningen.

- Unionsrätten, särskilt artiklarna 5 och 27 i Dublin III-förordningen, ska tolkas så, att överföringsbeslutet, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5.2 i denna förordning, ska upphävas sedan det överklagats enligt artikel 27 i samma förordning och det i överklagandet gjorts gällande att den personliga intervjun enligt artikel 5 inte hållits. Detta gäller såvida inte den nationella lagstiftningen tillåter att den berörda personen, inom ramen för överklagandet, personligen redogör för alla sina argument mot beslutet vid ett hörande som uppfyller de villkor och garantier som anges i nämnda artikel 5, och dessa argument inte kan ändra detta beslut.
- Unionsrätten, särskilt artiklarna 4 och 27 i Dublin III-förordningen och artikel 29.1 b i Eurodacförordningen, ska tolkas på följande sätt. När den intervju som föreskrivs i artikel 5 i Dublin III-förordningen har ägt rum, men den gemensamma broschyr som ska överlämnas till den berörda personen i enlighet med den informationskyldighet som avses i artikel 4 i Dublin III-förordningen eller artikel 29.1 b i Eurodacförordningen inte har överlämnats, kan en nationell domstol som ska pröva lagenligheten av överföringsbeslutet endast ogiltigförklara detta beslut om den, med hänsyn till de särskilda faktiska och rättsliga omständigheterna i det enskilda fallet, finner att underlåtenheten att överlämna den gemensamma broschyren, trots att den personliga intervjun har hållits, verkligen har medfört att den berörda personen inte kan göra gällande sina argument på ett sätt som gör att det administrativa förfarandet mot vederbörande hade kunnat leda till ett annat resultat.

Den första, den andra och den tredje frågan i mål C-254/21, den andra frågan i mål C-297/21 och den tredje frågan i mål C-315/21

- 129 De ovannämnda frågorna ska prövas tillsammans. De hänskjutande domstolarna i målen C-254/21, C-297/21 och C-315/21 har ställt dessa frågor för att få klarhet i huruvida artikel 3.1 och 3.2 andra stycket i Dublin III-förordningen, jämförd med artikel 27 i samma förordning samt artiklarna 4, 19 och 47 i stadgan, medger att den nationella domstolen prövar huruvida det föreligger en risk för indirekt refolement som en person som ansöker om internationellt skydd skulle utsättas för efter att ha överförts till den anmodade medlemsstaten, i så måtto att nämnda medlemsstat redan har avslagit en ansökan om internationellt skydd avseende nämnde sökande, även om den aktuella medlemsstaten inte uppvisar ”systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande”, i den mening som avses i artikel 3.2 andra stycket i Dublin III-förordningen. De hänskjutande domstolarna i målen C-254/21 och C-315/21 vill särskilt få klarhet i huruvida denna möjlighet föreligger när den nationella domstolen gör en annan tolkning av begreppet ”internt skydd”, i den mening som avses i artikel 8 i skyddsgrundsdirektivet, än den som myndigheterna i den anmodade medlemsstaten har gjort eller när denna domstol, i motsats till nämnda myndigheter, anser att det i ursprungslandet föreligger en väpnad konflikt, i den mening som avses i artikel 15 c i detta direktiv.
- 130 Domstolen erinrar härvid om följande. Unionsrätten bygger på den grundläggande premissen att varje medlemsstat delar en rad gemensamma värderingar – som utgör grunden för unionen i enlighet med vad som anges i artikel 2 FEU – med alla andra medlemsstater och erkänner att de andra medlemsstaterna delar dessa värden med den. Denna premiss innebär och motiverar att det råder ett ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna om att dessa värden kommer att erkännas och således att den unionsrätt genom vilken de genomförs kommer att iakttas samt att respektive nationell rättsordning ger ett likvärdigt och effektivt skydd för de grundläggande rättigheter som erkänns i stadgan, bland annat i artiklarna 1 och 4, vilka stadfäster ett av unionens och dess medlemsstaters grundläggande värden (dom av den 19 mars 2019, Ibrahim

m.fl., C-318/17, C-297/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkt 83 och där angiven rättspraxis), nämligen människans värdighet, som bland annat innebär ett förbud mot omänsklig eller förnedrande behandling.

- 131 Principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna har en grundläggande betydelse inom unionsrätten, särskilt vad gäller det område med frihet, säkerhet och rättvisa som unionen utgör. Inom detta område ska unionen, i enlighet med artikel 67.2 FEUF, säkerställa att det inte förekommer någon personkontroll vid de inre gränserna och utarbeta en gemensam politik för asyl, invandring och kontroll av de yttre gränserna som grundar sig på solidaritet mellan medlemsstaterna och är rättvis för tredjelandsmedborgare. I detta sammanhang innebär principen om ömsesidigt förtroende att respektive medlemsstat, förutom under exceptionella omständigheter, är skyldig att utgå från att alla de andra medlemsstaterna iakttar unionsrätten och särskilt de grundläggande rättigheter som erkänns i unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkt 84 och där angiven rättspraxis).
- 132 Inom ramen för det gemensamma europeiska asylsystemet måste det därför presumeras att behandlingen av personer som ansöker om internationellt skydd i respektive medlemsstat är förenlig med kraven i stadgan, i konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, vilken undertecknades i Genève den 28 juli 1951, samt i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkt 82 och där angiven rättspraxis), och att förbudet mot såväl direkt som indirekt refolement iakttas i alla medlemsstater i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 9 i förfarandedirektivet.
- 133 Det kan dock inte uteslutas att systemet i praktiken stöter på betydande svårigheter att fungera i en viss medlemsstat, och att det därför finns en allvarlig risk för att sökande av internationellt skydd som överförs till denna medlemsstat behandlas på ett sätt som inte är förenligt med deras grundläggande rättigheter (dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkt 86 och där angiven rättspraxis).
- 134 Såsom domstolen redan slagit fast ankommer det enligt artikel 4 i stadgan på medlemsstaterna, inbegripet de nationella domstolarna, att inte överföra en asylsökande till den medlemsstat som ska anses ansvarig enligt Dublin III-förordningen, när de inte kan bortse från att de systematiska brister i asyلفörfarandet och i mottagningsvillkoren för asylsökande som finns i den medlemsstaten utgör allvarliga och välgrundade skäl att anta att den asylsökande löper en verklig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i denna bestämmelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkt 85 och där angiven rättspraxis).
- 135 Domstolen har preciserat att en sådan överföring är utesluten om en dylik risk följer av att systematiska brister i asyلفörfarandet och i mottagningsvillkoren för personer som ansöker om internationellt skydd i medlemsstaten föreligger vid överföringen eller till följd av denna. För tillämpningen av artikel 4 saknar det således betydelse om det är vid själva tidpunkten för överföringen, under asyلفörfarandet eller efter detta förfarande som den berörda personen, på grund av överföringen till den ansvariga medlemsstaten, i den mening som avses i Dublin III-förordningen, skulle löpa en allvarlig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling (dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkterna 87 och 88).

- 136 När den domstol som ska pröva ett överklagande av ett beslut om överföring har tillgång till uppgifter som har lagts fram av den berörda personen i syfte att visa förekomsten av en sådan risk, är denna domstol skyldig att på grundval av objektiva, trovärdiga, precisa och vederbörligen uppdaterade uppgifter och med beaktande av den norm för skydd av de grundläggande rättigheterna som garanteras i unionsrätten bedöma huruvida det finns systematiska eller generella brister eller brister som rör vissa kategorier av personer (dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkt 90).
- 137 Med förbehåll för de kontroller som det ankommer på de hänskjutande domstolarna i målen C-254/21, C-297/21 och C-315/21 att göra, framgår det i förevarande fall inte att sådana brister har åberopats av DG, XXX.XX eller PP i förhållande till de medlemsstater som i dessa tre mål skulle komma att fastställas som ansvariga för prövningen av deras ansökningar om internationellt skydd.
- 138 I domen av den 16 februari 2017, C.K. m.fl. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), fann domstolen att artikel 4 i stadgan skulle tolkas så, att även när det inte finns några allvarliga skäl att anta att det föreligger systematiska brister i den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av asylansökan, får denna bestämmelse åberopas när det inte är uteslutet att överföringen av en asylsökande inom ramen för Dublin III-förordningen, i ett enskilt fall, medför en verklig och konstaterad risk för att den berörda personen utsätts för omänsklig och förnedrande behandling i den mening som avses i den artikeln.
- 139 Det ska emellertid beaktas, såsom framgår av punkt 96 i den domen, att den verkliga och konstaterade risken för att överföringen av den berörda personen skulle medföra en omänsklig och förnedrande behandling i det målet var knuten till risken för en avsevärd och irreversibel försämring av vederbörandes hälsotillstånd, eftersom personen redan tidigare led av en särskilt allvarlig psykisk och fysisk sjukdom. Med förbehåll för de hänskjutande domstolarnas prövning i målen C-254/21, C-297/21 och C-315/21, befinner sig ingen av sökandena i dessa mål i en jämförbar personlig situation.
- 140 Skillnaden mellan, å ena sidan, den anmodande medlemsstatens och, å andra sidan, den ansvariga medlemsstatens bedömning av den skydds nivå som sökanden kan åtnjuta i sitt ursprungsland enligt artikel 8 i skyddsgrundsdirektivet eller av huruvida det föreligger ett allvarligt och personligt hot mot en civilpersons liv eller lem på grund av urskillningslöst våld i situationer av internationell eller intern väpnad konflikt, med tillämpning av artikel 15 c i direktivet, är i princip inte relevant för prövningen av huruvida överföringsbeslutet är giltigt.
- 141 Denna tolkning är den enda som är förenlig med Dublin III-förordningen, som bland annat syftar till att införa en tydlig och fungerande metod för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig och att förhindra sekundära förflyttningar av asylsökande mellan medlemsstaterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2011, N.S. m.fl., C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkt 84, och dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkt 77). Dessa syften utgör hinder för att den domstol som prövar överföringsbeslutet gör en bedömning i sak av risken för refolement vid återvändande. Nämda domstol ska nämligen utgå ifrån att den myndighet som är behörig i asylfrågor i den ansvariga medlemsstatens på ett korrekt sätt bedömer och fastställer risken för refolement, med iakttagande av artikel 19 i stadgan, och att tredjelandsmedborgaren har tillgång till effektiva rättsmedel i enlighet med de krav som följer av artikel 47 i stadgan för att, i förekommande fall, överklaga nämnda myndighets beslut i detta avseende.

142 Mot denna bakgrund ska den första till den tredje frågan i mål C-254/21, den andra frågan i mål C-297/21 och den tredje frågan i mål C-315/21 besvaras på följande sätt. Artikel 3.1 och 3.2 andra stycket i Dublin III-förordningen, jämförd med artikel 27 i samma förordning och artiklarna 4, 19 och 47 i stadgan, ska tolkas så, att en domstol i den anmodande medlemsstaten som ska pröva ett överklagande av ett beslut om överföring inte får pröva huruvida det föreligger en risk i den anmodade medlemsstaten för ett åsidosättande av principen om non-refoulement som en person som ansöker om internationellt skydd skulle utsättas för efter att ha överförts till den medlemsstaten, eller till följd av denna överföring, om den nämnda domstolen inte samtidigt konstaterar att det i den anmodade medlemsstaten finns systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för personer som ansöker om internationellt skydd. Det förhållandet att det föreligger meningsskiljaktigheter mellan, å ena sidan, den anmodande medlemsstatens myndigheter och domstolar och, å andra sidan, den anmodade medlemsstatens myndigheter och domstolar vad gäller tolkningen av de materiella villkoren för internationellt skydd innebär inte att det styrkts att det föreligger systematiska brister.

Den fjärde frågan a i mål C-254/21 och den första frågan i mål C-297/21

143 De hänskjutande domstolarna i målen C-254/21 och C-297/21 har ställt dessa frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 17.1 i Dublin III-förordningen, jämförd med artikel 27 i samma förordning och artiklarna 4, 19 och 47 i stadgan, ska tolkas så, att domstolen i den medlemsstat som meddelat överföringsbeslutet, till vilken beslutet om överföring har överklagats, kan, eller till och med ska, förklara denna medlemsstat ansvarig när denna domstol inte delar den anmodade medlemsstatens bedömning av en eventuell refoulement av den berörda personen.

144 Enligt lydelsen i artikel 3.1 i Dublin III-förordningen ska en ansökan om internationellt skydd prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III i samma förordning fastställs som ansvarig.

145 Genom undantag från artikel 3.1 får varje medlemsstat enligt artikel 17.1 besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning.

146 Det framgår tydligt av lydelsen i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen att detta är en fakultativ bestämmelse, eftersom den överlåter på varje medlemsstat att diskretionärt besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit även om den inte är skyldig att pröva ansökan enligt de kriterier för att fastställa ansvarig medlemsstat som anges i förordningen. Användningen av denna möjlighet omfattas inte heller av några särskilda villkor. Möjligheten till diskretionär bedömning infördes i syfte att ge varje medlemsstat rätt att själv, på grundval av politiska, humanitära eller praktiska överväganden, bestämma om den ska pröva en ansökan om internationellt skydd trots att den inte är ansvarig enligt de kriterier som anges i förordningen (dom av den 23 januari 2019, M.A. m.fl., C-661/17, EU:C:2019:53, punkt 58).

147 Med beaktande av det omfattande utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna har getts i detta avseende ankommer det på den berörda medlemsstaten att fastställa under vilka omständigheter den avser att utnyttja den möjlighet som bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen ger och godta att själv pröva en ansökan om internationellt skydd som medlemsstaten inte är ansvarig för enligt kriterierna i förordningen (dom av den 23 januari 2019, M.A. m.fl., C-661/17, EU:C:2019:53, punkt 59).

- 148 Domstolen gör härvid följande bedömning. För det första följer det av den rent fakultativa karaktären av bestämmelserna i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen och av att den anmodande medlemsstaten ges ett utrymme för skönsmässig bedömning, att dessa bestämmelser, jämförda med artikel 27 i samma förordning och artiklarna 4, 19 och 47 i stadgan, inte kan tolkas så, att domstolen i denna medlemsstat är skyldig att förklara den anmodande medlemsstaten ansvarig, med motiveringen att den inte delar den anmodade medlemsstatens bedömning av risken för refolement av den berörda personen.
- 149 För det andra framgår det av punkt 142 ovan att domstolen i den anmodande medlemsstaten, som ska pröva ett överklagande av ett överföringsbeslut inte får pröva huruvida det föreligger en risk i den anmodade medlemsstaten för ett åsidosättande av principen om "non-refoulement" som den person som ansöker om internationellt skydd skulle utsättas för efter att ha överförts till den medlemsstaten, eller till följd av denna överföring, såvida det inte i den anmodade medlemsstaten föreligger systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för personer som ansöker om internationellt skydd.
- 150 Domstolen i den anmodande medlemsstaten kan således inte heller tvinga denna medlemsstat att tillämpa bestämmelsen om diskretionär bedömning i artikel 17.1 i Dublin III-förordningen på grund av att det i den anmodade medlemsstaten finns en risk för åsidosättande av principen om non-refoulement.
- 151 För det tredje gäller att om systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för personer som ansöker om internationellt skydd i den anmodade medlemsstaten skulle visa sig föreligga i samband med överföringen eller efter denna, skulle den anmodande medlemsstatens ansvar grunda sig på artikel 3.2 i Dublin III-förordningen, med följd att den anmodande medlemsstaten därmed inte behöver tillämpa artikel 17.1 i samma förordning i ett sådant fall.
- 152 Mot denna bakgrund av ska den fjärde frågan a i mål C-254/21 och den första frågan i mål C-297/21 besvaras på följande sätt. Artikel 17.1 i Dublin III-förordningen, jämförd med artikel 27 i samma förordning och artiklarna 4, 19 och 47 i stadgan, ska tolkas så, att domstolen i den anmodande medlemsstaten inte är skyldig att förklara denna medlemsstat ansvarig när denna domstol inte delar den anmodade medlemsstatens bedömning av risken för refolement av den berörda personen. Om det inte föreligger systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för personer som ansöker om internationellt skydd i den anmodade medlemsstaten vid överföringen eller därefter, kan domstolen i den anmodande medlemsstaten inte heller tvinga denna medlemsstat att själv pröva en ansökan om internationellt skydd med stöd av artikel 17.1 i Dublin III-förordningen med motiveringen att det enligt den domstolens förmenande finns en risk för att principen om non-refoulement åsidosätts i den anmodade medlemsstaten.

Den fjärde frågan b i mål C-254/21

- 153 Med hänsyn till svaret på den fjärde frågan a i mål C-254/21 och den första frågan i mål C-297/21 saknas anledning att besvara den fjärde frågan b i mål C-254/21.

Rättegångskostnader

- 154 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

- 1) – Artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjeland medborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat, och

artikel 29 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 603/2013 av den 26 juni 2013 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning nr 604/2013 och för när medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter begär jämförelser med Eurodacuppgifter för brottsbekämpande ändamål, samt om ändring av förordning (EU) nr 1077/2011 om inrättande av en Europeisk byrå för den operativa förvaltningen av stora it-system inom området frihet, säkerhet och rättvisa,

ska tolkas på följande sätt:

Skyldigheten att lämna den information som avses i denna artikel, i synnerhet den gemensamma broschyr vars mall återfinns i bilaga X till kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i någon medlemsstat förordning, gäller såväl i samband med en första ansökan om internationellt skydd och ett förfarande för övertagande enligt artikel 20.1 respektive artikel 21.1 i förordning nr 604/2013, som i samband med en efterföljande ansökan om internationellt skydd och en situation såsom den som avses i artikel 17.1 i förordning nr 603/2013, vilka kan ge upphov till återtagandeförfaranden enligt artikel 23.1 och artikel 24.1 i förordning nr 604/2013.

– Artikel 5 i förordning nr 604/2013

ska tolkas på följande sätt:

Den skyldighet att hålla den personliga intervju som avses i denna artikel gäller såväl i samband med en första ansökan om internationellt skydd och ett förfarande för övertagande enligt artikel 20.1 respektive artikel 21.1 i förordning nr 604/2013, som i samband med en efterföljande ansökan om internationellt skydd och en situation såsom den som avses i artikel 17.1 i förordning nr 603/2013, vilka kan ge upphov till återtagandeförfaranden enligt artikel 23.1 och artikel 24.1 i förordning nr 604/2013.

– Unionsrätten, särskilt artiklarna 5 och 27 i förordning nr 604/2013,

ska tolkas på följande sätt:

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5.2 i denna förordning ska överföringsbeslutet upphävas sedan det överklagats enligt artikel 27 i samma förordning och det i överklagandet gjorts gällande att den personliga intervjun enligt artikel 5 inte hållits. Detta gäller såvida inte den nationella lagstiftningen tillåter att den berörda personen, inom ramen för överklagandet, personligen redogör för alla sina argument mot beslutet vid ett hörande som uppfyller de villkor och garantier som anges i nämnda artikel 5, och dessa argument inte kan ändra detta beslut.

– Unionsrätten, särskilt artiklarna 4 och 27 i förordning nr 604/2013 och artikel 29.1 b i förordning nr 603/2013,

ska tolkas på följande sätt:

När den intervju som föreskrivs i artikel 5 i förordning nr 604/2013 har ägt rum men den gemensamma broschyr som ska överlämnas till den berörda personen i enlighet med den informationsskyldighet som avses i artikel 4 i samma förordning eller artikel 29.1 b i förordning nr 603/2013 inte har överlämnats, kan en nationell domstol som ska pröva lagenligheten av överföringsbeslutet endast ogiltigförklara detta beslut om den, med hänsyn till de särskilda faktiska och rättsliga omständigheterna i det enskilda fallet, finner att underlåtenheten att överlämna den gemensamma broschyren, trots att den personliga intervjun har hållits, verkligen har medfört att den berörda personen inte kan göra gällande sina argument på ett sätt som gör att det administrativa förfarandet mot vederbörande hade kunnat leda till ett annat resultat.

2) Artikel 3.1 och 3.2 andra stycket i förordning nr 604/2013, jämförd med artikel 27 i samma förordning och artiklarna 4, 19 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,

ska tolkas på följande sätt:

En domstol i den anmodande medlemsstaten som ska pröva ett överklagande av ett beslut om överföring får inte pröva huruvida det föreligger en risk i den anmodade medlemsstaten för ett åsidosättande av principen om non-refoulement som en person som ansöker om internationellt skydd skulle utsättas för efter att ha överförts till den medlemsstaten, eller till följd av denna överföring, om den nämnda domstolen inte samtidigt konstaterar att det i den anmodade medlemsstaten finns systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för personer som ansöker om internationellt skydd. Det förhållandet att det föreligger meningsskiljaktigheter mellan, å ena sidan, den anmodande medlemsstatens myndigheter och domstolar och, å andra sidan, den anmodade medlemsstatens myndigheter och domstolar vad gäller tolkningen av de materiella villkoren för internationellt skydd innebär inte att det styrkts att det föreligger systematiska brister.

3) Artikel 17.1 i förordning nr 604/2013, jämförd med artikel 27 i samma förordning och artiklarna 4, 19 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,

ska tolkas på följande sätt:

Domstolen i den anmodande medlemsstaten är inte skyldig att förklara denna medlemsstat ansvarig när denna domstol inte delar den anmodade medlemsstatens bedömning av risken för refolement av den berörda personen. Om det inte föreligger systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för personer som ansöker om internationellt skydd i den anmodade medlemsstaten vid överföringen eller därefter, kan domstolen i den anmodande medlemsstaten inte heller tvinga denna medlemsstat att själv pröva en ansökan om internationellt skydd med stöd av artikel 17.1 i förordning nr 604/2013 med motiveringen att det enligt den domstolens förmenande finns en risk för att principen om non-refoulement åsidosätts i den anmodade medlemsstaten.

Underskrifter